1

Yalnızım, çünkü sen varsın...

Beni bir gün yakalayacağını bildiğim gerçekten kaçmak ne kadar trajik. Öleceğini bilip, hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamak... Ölüm hep aklındayken nasıl yaşar ki insan? Ayrılıkların da ölüme benzeyen bir yanı var. Birazdan ölüme benzeyen bir şey yaşayacaktık. Yolların tükendiği noktaya gelmiştik. Yan yana ama iki yabancı gibi yürüyorduk. Adımlarımız savruk, yürüyüşümüz tutuktu. Arada bir omuzlarımız birbirine değiyordu. Ellerim cebimdeydi. Bana ayrılmamız gerektiğini söyleyeli yaklaşık beş dakika olmuştu. Benim için uzun, onun içinse çok kısa bir yoldu yürüdüğümüz. Benim adımlarım yolu bitirmek istercesine hızlıyken, onun adımları adeta geri geri gidiyordu. Birlikte yürümek zorunda olduğumuz mesafenin bir an önce bitmesini istiyordum. O ise yolu daha da uzatmanın türlü

zahmetlerine giriyordu. Keşke yaşamak zorunda olduğum şu anın sadece sonunu görseydim. Onu bir taksiye bindirip, kapısını kapattığım an... Yani son uğurlama. Ama birazdan anılarımızla dolu koruluktan geçerek, hep gülerek yürüdüğümüz yolu kat edecektik. Son kez yürüyeceğimizi aklımızın ucundan bile geçirmediğimiz bu yol acıtacaktı bizi. Bu ânı yaşamak istemiyordum. Gözümü açıp kapatayım ve o istemediğim dakikalar bitmiş olsun istiyordum. Ondan daha güçlü görünüyordum. Yol ile mücadeleye vermiştim kendimi. O ise omuzları çökük, gözünde saklamak zorunda olduğu yaşlarla, arada bir yüzüme bakarak yürüyordu son kez gittiğimiz yolda. Gözlerine hiç bakmadım; bakamadım... Aramızda giderek kalınlaşan bir sessizlik duruyordu. İçinde araba kornalarını ve şehrin tüm seslerini saklayan, için için ağlayan bir sessizlik. Bu yolun sonuna varabilecek miydim?..

Son sözü "hoşçakal" oldu ve gitti... Bir trafik lambasının altında öylece durdum. Ardından bakmadım. Ağlamadım. Bir boşluğa düşer gibi oldum sadece. Hepsi bu... Şehirde akşam telaşı yaşanıyordu. Trafik hızla akıp giderken, ışıklı neon lambalarının altından dalgın bir şekilde yürüdüm. Köşedeki dilenciye bende kalan son hatırasını; cüzdanımdaki fotoğrafını verdim. Zavallı kadın ne olduğunu anlayana kadar çoktan uzaklaşmıştım oradan. Acaba bindiği takside yüzünü saklayarak ağlıyor mudur şimdi?..

"Giden" olmasına rağmen, asıl terk edenin ben olduğunu bilerek yaşayacak artık. Kendisiyle hiç uzlaşamayacak bu yüzden... Bir aynadaki sen aracılığıyla diğer bir aynadaki "sen"e bakarken, aynalardan birine yaklaşırken ötekinden uzaklaşırsın ya hep "görebilmek" için... İşte öylesi bir uzlaşamayıştır bu. Bir küçük, bir büyük ayna yaratır böylesi bir cehennemi. İki suretini uzlaştıramazsın birbiriyle. Bir açıdan kendini görebilmen, diğer bir açıdan kendini yitirmene bağlıdır. "Görebilme"nin bedelidir bu. Suretler birbirlerini yiyerek yaşayabilir böylece...

Ama o, kendini bulabilmek için beni kaybetmeyi seçtiği halde kendini de kaybedecek koskoca bir hiçlikte.

Başkalarını sonsuzluğa uğurlarken, bir yanımızı da gönderiyoruz onlarla. Sonraları kendimizin olacak bir kendimiz kalmıyor geriye, bize... O, bunu zamanla öğrenecek, biliyorum. Zamanla benim de beynimde silikleşecek sureti. Dilenci kadının insafına bırakılmış bir fotoğraf kalacak ondan geriye. Kaderinin ne olduğunu hiç bilemediğim...

Böyle zamanlarda uzak kentlere gidip, hiç bilmediğim kıyılarda dolaşmak isterim. Şiir yazmak ve sadece kendime okumak... Beni bana yalnızca ben anlatabilirim. Gizlediğim, maskelediğim yüzümün arkasındaki gerçeği sadece ben biliyorum çünkü... O gerçek ki en korktuğum, yüzleşmeyi hep ertelediğim... bana ait olan... Kışı aldatarak erken inen baharların olduğu bir kent var mıdır acaba?

Birden o uzak sahil kasabası geliyor aklıma. Oraya git-

mek ne iyi gelirdi şimdi. On yedi yaşımın sahil vurgunu aşkına. Ağlamaktan ve yanmaktan utanmadığım devrik aşka... Araz'ıma...

Bir ara sokakta yürürken bunları düşünüyorum ki, yürümek düşünmektir biraz da.

Her gece sahili el ele dolaşır, yıldızları sığınak yapardık karanlığımıza. Kent hikayeleri uydururduk birbirimize. Büyük şehirlere gitmenin özlemi vardı içimizde. Kısa hayatlara uzun cümleler kurardık. Bir keresinde yüzüme gülümseyerek bakıp, "Batı cephesinden sesler geliyor mu hâlâ evlat!.." demişti. Ona anlattığım bir hikayeden, unutmadığı tek replikti bu.

O sahil kentinde, kim bilir şaşırmadan sayabildiğimiz kaç martıyı gömmüştük geçmişimize?.

Gündüzleri, şimdi adını bir türlü hatırlayamadığım o eski şarkıyı söylerdi hep. "...çıplak ayakların kumlar üzerinde izleri olmayınca..." Koynunda sakladığı balıkları martılara çaldıran deniz, ayaklarımızı yıkardı her gün doğumunda. Beyaz elbisesi ile başakların savrulduğu tarladan tepeye doğru koşarken hatırlıyorum onu. Dursa sanki başaklar kuruyacaktı. Ben tepede onu bekliyordum. Bir melek gibi süzülüyordu tepeye gelirken. Ona bakmak bir hayatı unutmaktı; unutulmuşken hayatın bir yerlerinde...

O sahil kasabası ve rüzgârtepesi asıl yüzümüz oluyordu hep. Utangaç rüzgârlar sessizliğimizin üstünden geçiyordu. Çimenlere uzanıp gökyüzünü seyre dalıyorduk akşamları. O günü hiç unutmuyorum. Karşımda duruş

"Meğer ne çok sevmişim seni!" dedi ve başını öne eğdi. Ayağa kalktım ve ona doğru yaklaştım. Titreyen çenesine dokunarak başını yukarı doğru kaldırdım. Yüzüme yalvarır gibi bakıyordu. İri, siyah gözleri buğuluydu. Yanaklarındaki yaşları ellerimle sildim. Rüzgâr uzun, siyah saçlarını yüzüne doğru savururken, birkaç saç teli yüzündeki ıslaklığa yapıştı.

"Ne oldu Araz'ım?" dedim. "Biliyor musun" dedi, "Seni ne kadar çok sevdiğimi biri seni sevince anlayacaksın..." İçimi yakan buğulu sesiyle devam etti. "Bir gün gidersen, beni 'kaldığına' inandırarak git. Ben ancak, gitmediğine inanarak yaşayabilirim. Çünkü seni beklemek için, önce gittiğine inanmam gerek..."

"Bunları nereden çıkarıyorsun şimdi?" dedim. " Acıyan yanlarıma iyi gelen her şeysin sen. Nasıl giderim?.."

Ellerini tuttum. Tepenin sonundaki küçük uçuruma doğru koşmaya başladık. Koşarken "Bu gemi nereye gidiyor ustaa!" diye bağırıyordu. En sevdiğimiz oyundu bu. O küçük uçurumun kenarına kadar koşup, tam ucunda durmak... Durduk ve rüzgârın uğultusu kulaklarımızda yankılanırken birbirimizin yüzüne baktık. Büyüyorduk ve ne zaman bir vapur düdüğü duysak kimsesizlik çöküyordu içimize. "Bir gün el ele ölebilecek miyiz?" dedi.

İstanbul giderek tenhalaşırken, büyük parkın yanından geçip, eve doğru yürüdüm. Neden hep birinden ayrıldığımda aklıma gelirdi Araz? Bana onu hatırlatan şey neden hep

"ayrılık" oluyordu? Ve neden birinden ayrıldığımda hep onu görebilmek arzusu yerleşiyordu içime? Sanki birazdan yan sokağın köşesinden karşıma çıkacakmış gibi geliyordu. Oysa o şimdi çok uzaklarda bir yerlerdeydi. Yüzü yine insanın aklını başından alacak kadar güzel kalmış mıdır acaba? Yoksa yıllar acımasız oyununu ona da mı oynadı? Baktığım her yüzde onu aradım. Başkalarında hep onu sevdim. Ve her defasında ona benzemedikleri için hayatıma giren herkesi terk ettim. Aslında bunca terk ettiğim hep Araz'dı belki... Meğer ne çok terk etmişim onu; ne çok severken...

Sevdiğim bütün yüzleri üst üste koyduğumda bile onun yüzü kadar güzel bir şey çıkmıyordu ortaya. Akşamlar, onun ellerine benzeyen bir hüzünle geliyordu kentime ve ben biriktirdiğim geceleri yalancı gündüzlere sarıp saklamaya çalışıyordum hep.

Geceler hiç gecikmiyor bu kentte. Geceler siyah bir üşümek oluyor. "Yalnızız. İkimizin de sıcağı öksüz artık! Hayatı yaşanır kılmak adına, yalancı süslerle bezemeye çalışıyoruz. Yarınlara ikinci el mutluluklar ısmarlıyor, her yarını dün ettiğimizde koca bir hiçle uyanıyoruz. Olmadık insanlarla üç kuruşluk sohbetlere oturuyor, tebessüm bile etmeyeceğimiz şeylere kahkahalar atıyoruz. Ama merhametimizin adı zaman... Tutkal kıvamında susuşları, yalnızlığın keskin tineriyle inceltip, kendi kendimize mırıldanmalara çevirdiğimizde, dudaklarımızdan dökülen yalnızca 'Ne yaptım?' Belirsiz bir zamire sürüldük... Aşkın hiçbir eylemi çekilmez bu zamirle!"

Eve ne zaman geldim ve yazı masama ne zaman oturdum bilmiyorum. Ellerim hızla klavyenin üzerinde dans ederken buldum kendimi. Kafamı kaldırıp bakmıyorum bile bilgisayarımın monitörüne. Ne yazdığımı görmek istemiyorum. Sadece yazıyorum. Deli gibi yazıyorum. Yazdıklarımın ne olduğunu bilmeden yazıyorum. Araz'a mı yoksa fotoğrafını bir dilenciye verdiğim kıza mı yazdığımı bilmeden yazıyorum. Çok uzun zamandır böylesine melankolik bir havayla yazmamıştım.

Bir an durup kendimi sorgulamaya başlıyorum. İçimde birikenlerin dışarı çıkması için bana neden hüzün gerekiyor? Neden sadece hüzünlü olduğum zamanlarda yazabiliyorum? Yazabilmek için mi hüzünler yaratıyorum kendime, yoksa hüzünlü olduğum zamanlar mı bana yazdırıyor? Neşeli olduğum günlerde neden tek bir şiir bile yazamıyorum? Kafam çatlayacak gibi oluyor. Bir sigara yakıp yazmaya devam ediyorum. Hafif bir müzik beni alıp götürüyor uzaklara. Sezen Aksu söylüyor; "ah İstanbul, İstanbul olalı hiç görmedi böyle keder / geberiyorum aşkından, kalmadı bende gururdan eser..."

Bir türlü bitiremediğim romanımda yarattığım karakterin ne kadar ben olduğunu düşünüyorum. "Sesine uyku kaçmış adam..." Evet! Sesine uyku kaçmış adam ne kadar bendim? Cebinde son sözü yazılmamış bir intihar mektubu taşıyan adam...

"Sakar bir intihardan düştüm hayata / yaşıyorsam / sakarlığımdan" diye başlıyordu satırlar. O mektubun devamı hiç gelmedi.

Sabaha kadar yazdım, yazdım, yazdım... Yazdığım her şeyde yine Araz var. Ya da yazdığım her şey Araz.. Ah! Araz... "Yalnızlığa en büyük düşman senin yokluğun. Varlığını inkar edecek bir yokluk, yokluğunu yok sayacak bir varlık yok. Ben seni unutmak için sevdim! Hatırlamak için nefret ettim. Sen beni sevmek için unuttun! Nefret etmek için hatırladın..."

Hep o ayrıldığımız gün bana söylediği sözler geliyor aklıma. Son sesli sözcükleriydi beyin bültenlerimde patlayan... "Ayrılığı seçtin mi her şeyi götüreceksin yanında. Geriye hiçbir şey kalmayacak. Söylenmemiş sözler kalmamalı bıraktığın yerde... Ki ben en çok onları duydum... Gittin mi adamakıllı gideceksin. Hiçbir özlem kalmayacak dönüşleri emziren. Demem o ki, dönecekmiş gibi gitmeyeceksin. Büyük git gideceksen, uçsuz bucaksız, dursuz duraksız git. Telefonun numaraları sesime düşmemeli, yolların yoluma değmemeli. Hiçbir anıya, hiçbir dizeye, hiçbir şarkıya yenilmemeli ayrılık. Şiirler okununca unutulmalı, hasret dokununca uyutulmalı. Gece inmişken ayak parmaklarına kadar yahut gün doğarken, yatağının diğer yastığındaki boşluk tecavüz ederken gözlerine, ne bileyim tek başına yiyeceğin sofrana iki kişilik servis açtığında susacaksın, duracaksın... Gitmenin hakkını vereceksin. Ayrılık gurur duymalı seninle. Gidersen, sözün ayaklarına geçiyorsa, ayakların yakınımdan geçmeyecek! Ayrılığı seçtin mi büyük olacak ayrılık! Ayrılığı seçtin mi?.."

Oysa ki döneceğime yeminler ederek gitmiştim. Birlikte gitmenin hayallerini kurduğumuz o şehre, şimdi onu buralarda bırakarak gidiyor olmanın mecburiyetiydi beni yakan. İstanbul gibi bir şehirde, o şehre benzeyeceğimi nerden bilebilirdim? Bir akşamüstü, hayalimizdeki şehirde bir üniversiteyi kazanmanın coşkusuyla ondan ayrılmanın hüznünü aynı anda yaşadığım o gün; neyi, ne yapacağımı bilmezken çıkmıştık rüzgârtepesine. Ferahlatıcı rüzgârlar esiyordu kuzeyden. "Sen benim hiç gitmeyecek olan kahramanım değil miydin?" diye sordu. "Dönmek için gidiyorum Araz'ım" dedim. Sustu.

Parka doğru yürümeye başladık. Her zaman oturduğumuz banka oturduk. İkimiz de susmuştuk. Aramızda kalın bir hüzün bulutu vardı. O bulut, söylenmemiş nice sözleri saklıyordu berisinde. Sessizliği, kulağına fısıldadığım bir şiir bozdu.

"Böyle bir son zor gelir elbet / bilirim nasıl yakar kavurur seni / hüzünler boynunda yağlı bir ilmek / düşüncen bir idam mangası gibi / ne olur bildiğin gibi kalayım sende / göreceksin doğrunun özü oldu gidişim / sen için bensizliği ne olur dene / bu benim bir doğruya en hüzünlü varışım / şimdi sen hiçbir şeyi hayra yormazsın / bilmezsin ki bu gidiş hangi hayra varacak / öyle bir çiçeksin ki gidersem hiç solmazsın / gidiyorum / ardımdan çiçek orman olacak..."

"Senin en büyük silahındır şiirler. Ya şiir gibi konuşursun, ya da şiir yazarsın... keşke biraz da şiir gibi yaşasaydın. Yaşasaydık..." dedi. "Sana yazamadığım her şey şiire dönüşüyor bende. Sana hiçbir şey yazıyorum suskunluklarımda. En sessiz şiiri haykırdım şimdi" dedim.

"Ne kadar haykırsan; o kadar sağırım bilesin" dedi. Ş... gözleri doldu. Ellerime uzandı. Titriyordu. "Ayrılığın ön... sözündeyiz daha... Birkaç sayfa okudukça, bir önceki say... faya dönülen bu garip kitabı bitirdiğimizde, gençliğimiz... pılını pırtısını toplamış olacak. Avazımız çıktığı kadar su... sacağız" dedi.

O zaman ne demek istediğini anlamamıştım. Ama şim... di ne kadar haklı olduğunu bilmek, yaralarımı sarmaya... geç kalmış olmayı değiştirmiyor. Yıkılan bütün duvarları... mın altında kalan gençliğimi geri getirmeyecek hiçbir şey. Meğer ne kadar haklıymış.

Ona yazdığım son mektup geldi aklıma:

"Gurbetler biriktiriyorum kan revan yüreğimde. Yalnızlık suskun ve sensiz kuşatıyor her yanı. Bir kez olsun ben olmak istiyorum oyunu bozan. Bir kez olsun ben olmak istiyorum giden. Hıçkırıklarımı yutkunduğum gecede, gecelerde bir kez olsun ben olmak istiyorum başını eğmeyen ve ardına bakmayan. Ve bir kez daha vazgeçiyorum gelmekten. Ama şimdi gece. Çayıma hüzün karıştı, sevmek daha çok ağrıttı yüreğimi. Sesim yetişmedi sana, sustum. Hayatıma bir seni ekledim. Sen yokluğunla çoğalırken günlerimde, ben beceriksizce sana yürüdüm. Sesim yetişmedi sana. Ben sana yenilmek için sevdim seni. Hayallerime yakıştığın için sevdim. Ama artık gitme vakti. Duymadığın sesimi sana emanet ederek, acılarıma yokluğunu ekleyerek ve nereye gidersem gideyim seninle kalarak gitme vakti...

Duam olup kalacaksın. Sevdikçe çoğalacaksın yokluğunla içimde. Kızma bana sitemkâr yazıyorum diye... Küskün

lüğüm inan sana değil. Söz dinletemiyorum duygularıma, yüreğime. Saatler seni sen geçmiyor. Selamını getirmiyor rüzgârın nefesi. Yollar yolumu sana bağlamıyor. Sen bırakma beni. Şimdi sen bana beni ne kadar çok sevdiğini anlat. Gerçek-yalan fark etmez. Giderken bunu duymak yaşatır beni ancak. Son iyiliğin olsun bana. Ya da sus ve git benden; ardına bakmadan... Düşlerimde sonbahar artığı ümit ilmekleriyle, umutsuz özlemlerin terkisindeki çığlıklarımla, yağmur damlayan ellerimle, topladığım tüm güneşleri getiririm belki sana. Seni görmelere yanarken içim, seni bir daha göremeyeceğimi biliyorum, gölgesinde seni sevmişliğim olan bu şehirde...

Her yalnız kalışımda, gece bana, ben geceye yoldaşlık eder; gece kelimelerimi hırpalar, kelime kelime kelimesizliğe düşürür beni. Aklıma gözlerin düşer, susarak çağırırım seni ben. Hasretle, aşkla ben iyi olurum. Sen kendine iyi bak Araz'ım..."

Bu mektuba karşılık, iki cümlelik bir mektup gelecekti bana. "GİTTİN! HİÇBİR ŞİİRİNE YAKIŞMADI BU GİDİŞ... KEŞKE BU KADAR İSTANBUL OLMASAYDIN."

O kasabadan ayrıldığım günü hatırlıyorum da içime bir sızı düşüyor. Limanda beni götürecek gemiyi beklerken yalnızdım. Gelmeyeceğini biliyordum. Dağınık cümlelerle yazmaya başladım:

"Gece yaklaşırken, gündüz güneşini, kuşlarını toplayıp nereye gidiyorsa oraya gidiyorum. Gündüzüm, gecem cep-rimde... ceplerim delik. Sözüm söz! Yüreğim yenik... gidiyorum... sevdamı savdım, sonumu kovdum başımdan. Hüzün tortulu gözyaşımdan bıktım artık. Üstümde bana ilk aldığı acım, tenimde sicim gibi bir yağmur... gidiyorum... sözüm söz! İçim köz, gidiyorum. Varacağım yeri biliyorum. Serin duru, üstünkörü bir su birikintisinde yosun olacağım. Ve son olacağım o renkte..."

Yazdıklarımı tekrar tekrar okudum. Gemim hareket etmek üzereydi. Kimse gelsin istememiştim beni uğurlamaya. Tüm dostlarımla kasabada vedalaşmıştım. Annemin gözyaşları bile içimi onun gelmeyişi kadar sızlatmadı. Bir yanım yıkık biniyordum beni uzaklara götürecek olan gemiye...

Durmadan arkaya dönüp bakıyordum. Belki gelir umudu, gemi hareket etmeye başlayana kadar devam etti. Doğup büyüdüğüm yerden uzaklaşıyordum artık. Gemi son kez düdüğünü çaldığında, güverteden kıyıya doğru bakıyordum. Göz yaşlarımı yanımdakilerden saklayarak, tepeye doğru baktım. Oradaydı! Onu kilometrelerce uzaktan tanıyabilirdim. O minik uçurumun tam önünde durmuş, giden gemiye bakıyordu. Rüzgâr yine saçlarını karıştırıyordu. Çılgın gibi el sallamaya başladım. O ise hiçbir tepki vermeden öylece durdu. Kolum yavaş yavaş aşağıya doğru indi. Başım önüme yıkıldı. Cebimden kıyıda yazdığım

sözlerin olduğu kağıdı çıkartıp denize attım. Güvertede öylece kalakalmıştım. Akşam çökerken denizin üstüne, ufuktan kaybolan kıyıya çakılıp kalmıştı gözlerim.

Sabah ezanları kentimin dört bir yanından duyulurken kalktım yazı masamdan. Banyoya gidip aynaya baktım. Saçlarım dağılmış, gözlerimin altı morarmış ve yüzümden uyku akıyordu. Kendimi öylece yatağa attım. Uykuya geçmeden önce hatırladığım son şey, bir trafik lambasının önünde bana "hoşçakal" diyen bir kız ve içimde kopan bir gemi çığlığıydı...

Yine o kasvetli günlerden biri. Hava kapalı. İstanbul'da bir öğle sonrası. Ve ben yeni uyandım! İsteksizce yatağımdan kalktım ve giyindim. Dağınık odamda bir müddet sarsak adımlarla dolaştıktan sonra buzdolabında kalmış uyduruk şeylerle kahvaltımı yaptım. Son çayı bardağa doldurup bir sigara yaktım. İşte en keyifli an... Artık evden çıkmalıydım. Üstüme her zamanki gibi özen göstermeden bir şeyler giydim. Tam dışarı çıkacakken, yerde duran bir mektup fark ettim. Kapımın altından içeri atılmış bir mektup. Üzerinde sadece "Gönderen: Sibel" yazıyordu. Tedirgin bir şekilde zarfı yırttım. Çok uzun bir mektup değildi. Okumaya başladım.

"Karanlığa çare yoktur, nasıl olsa yol bulur. Ve yüre-
leri sağır eden bir sessizlik, tükenmişlikten arta kalan te-
varlığın olur. Söylenememiş tüm sözcükleri ancak ağlarsın
içinde. Ve bilemezsin geride kalan mı yalnızdır, yoksa gide-
midir aslında...

Tüm yeminler öfke ile bağış arasında yaşlanır; sultan-
ların, dostların ve sevgililerin, dağılmış kalplerin, dağılmış
kalbimin...

İç bükey bir yalnızlıkta sanki ayak bileklerimden bıçak-
lanmışım. Sıcak bir korku tırmanıyor damarlarımda; mi-
demde, kalbimde... aklıma da hükmediyor. Gün ortalarında
kalıyorum, kimseler bilmiyor, ben tükendikçe artıyor yal-
nızlığım. Kimi görsem hançerleniyorum gözlerimden ve ka-
nıyorum en onulmaz yerimden. Ahh bu ben, kendi içinde
kendini arayan bir Simurg.

Belki yalnızlığıma mahsuben pay edilmiş tekil çoğullu-
ğumun peşindeyim. Ümitperest bir korkak, bir meczubum.
Faili meçhul bir sevdanın zanlısıyım. Takvimlere çaldırdı-
ğım yarınlarımı hiç bulamamak üzere milyon yıldır 'gün'
için savaştayım. Üstüme küf kokulu akşamlar abanmış. Se-
fil bir tutsaklığa sürülmüşüm. Yüreğimde 40. düğüm. Ahh
Mozart! Sana küskünüm. Ve öldürüyorum seni içimde. Ses-
sizliğini seçiyorum, sessizliğimin içinden. İçimde intiharlar,
cesetler. İncinmiş hayatları toplayan bir dilenci oluyorum
birden... birden bire yağmur başlıyor, 'Toprak, kokulu bir
baharı sürer belki dağlardan aşağı' diyorum.. Ve kaldırıp
başımı kuşlara yalvarıyorum:

Yetişin nefesim bitiyor
yetişin bana kuşlar
ya özgürlük adına,
ya SEVDA hatırına

Mektubu bitirdiğimde uzun bir süre olduğum yerde kalakalmıştım. Satırlar beni amansız bir fırtınanın tam ortasında bırakmıştı sanki. Bir yalvarış, bir çaresizlik ve gizli bir çağrı vardı her kelimede. "Söylenmemiş tüm sözleri ağlamak..." diyor adını ilk defa duyduğum bu kız. Onu tanımıyorum. İçimdeki sessizliğe nasılda ses oluyor oysa... İçimde, ta derinlerimde çok eski bir şeylere dokunuyor sözleri. "Söylenmemiş tüm sözleri ağlasaydım kanardım, biliyorum. Ben ağlarken sessiz sözcükler akar gözümden. Ancak ağlarsam kanarım, ancak kanarsam ağlarım" diye geçiriyorum içimden. O eski ağrı gelip çörekleniyor göğüs kafesime. Kimdi bu mektubu yazan?

Mektubu sırt çantama koyup, beynimin içinde oynaşan binbir soruyla çıktım evden. Apartmanın kapısını açar açmaz yüzüme bir serinlik çarptı. "Soğuklar kentime geliyor" diye mırıldandım. Birazdan, o anlamsız şehir kalabalığının içine karışacaktım. Bilmediğim, tanımadığım yüzlerle karşılaşacak ve her yüzde içimdeki yaranın sahibinden bir şeyler arayacaktım. Bulmamak için arayacaktım. Bulmaktan korkarak arayacaktım. Bulduğumda ne yapacağımı bilmeden arayacaktım. Yalnız ve sessizdim nicedir. İnsanın böylesi kalabalık bir kentte yalnızlaşması ne

tuhaf! Etrafındaki tüm seslere rağmen, içindeki sessizliğe mahkum olmak...

İnsanları düşünüyorum da herkes aynı dili konuşuyor ama kimse kimseyi anlamıyor. Onlar tuhaf bir dil kullanarak "anlaşamıyor" bu kentte. Ben o dili bile bilmiyorum. Öğrenmek istemiyorum. Televizyonlarda gösterilen, garip isimli dizilerden, yalancı politikacılardan, seksten ve parasızlıktan bahsediyorlar. Ama kimse içindeki sessizliğin sesi olmuyor.

Kendimi yine o çok sevdiğim İstiklâl Caddesi'nde buluyorum. İnsanların yüzlerindeki anlamlara ve çizgilere bakarak, Beyoğlu Pasajına doğru ilerliyorum. Alt kata inip her zaman oturduğum dip masaya kuruluyorum. Garson kız yanıma yaklaşıp, her zamanki yapmacıklığı ile ne istediğimi soruyor. Onun, yaptığı işi sevmediğini düşünüyorum. Aklı hep başka yerlerde gibi geliyor bana. Hemen hemen her gün buraya gelip sade bir kahve istememe rağmen bana hâlâ aynı soruyu soruyor.

"Ne alırdınız?"

"Biraz yalnızlık ve biraz da sessizlik alayım. Getirirken dökmeyin, mutsuzluğum eksilir" diyorum içimden.

"Sade bir kahve lütfen!"

Kız gidiyor ve ben yanımdan hiç ayırmadığım sırt çantamdan bir kitap çıkarıp okumaya başlıyorum. Uzak kentlerin birinde tatil yaparken, kafasına kesekağıdı geçi-

rip, oturduğu koltukta intihar eden annesini düşünen bir adamın hikayesi anlatılıyor kitapta. Ama benim aklımda hâlâ o esrarengiz mektup ve içindeki satırlar var. Mektubu yeniden okumak istiyorum. Şu anda yaşadığım sessizliğe ne kadar da denk düşmüştü o satırlar. "Ve yürekleri sağır eden bir sessizlik, tükenmişlikten arta kalan tek varlığın olur..." Neydi senin sessizliğinin adı Sibel? Tükenmişlikten arta kalan tek varlığın, benim de duyumsadığım bu sağır sessizlik mi? Kimsin sen?

Kahvemden ilk yudumu alırken, bu mektupların devamının gelip gelmeyeceğini düşünüyorum. Yoksa "o" izimi buldu da bana gizemli mektuplar yazarak intikam mı alıyor? Evet! Sanırım böyle bir durumla karşı karşıyayım. Yoksa bu kadar denk düşebilir mi bu satırlar yaşadıklarıma? İçimde gittikçe büyüyen bir yalnızlık var ve ben o yalnızlığın ne zaman biteceğini bilmiyorum! Yalnızlık biter mi? O esrarengiz kızın mektubunda dediği gibi "Ben tükendikçe artıyor yalnızlığım..." Yalnızlığım arttıkça da ben tükeniyorum.

Kendimi yeniden İstiklâl'in o bitmeyen kalabalığına atıyorum. Bütün gün dolaşıyorum. Yeni çıkan kitaplara bakıyorum. Bazı kitapçılarda kendi kitaplarımı görüyorum. Tuhaf bir duygu kaplıyor içimi. Kafka Kafeye gidip, en dipteki masalardan birine oturuyorum. İçimden şiir yazmak geçiyor. Kalemi kağıdı önüme alıp, saatlerce onlara bakıyorum. Nafile. Hiçbir şey yazamayacağım. Bu mekanın sakinliği çok hoşuma gidiyor. Uzun süre orada oturduktan sonra eve dönmek üzere yola çıkıyorum. Vasat

bir günün sonu. Hava kararmak üzere. Üşüyorum. Kendi-
me daha kalın bir mont almalıyım. Şöyle yüreğime kadar
beni ısıtacak...

Etrafa boş gözlerle bakarak yürüyorum. Taksim Meydanı'ndan oturduğum muhite doğru giden otobüsler-den birine binip, en arkadaki koltuğa oturuyorum. Hayatı da hep böyle diplerde yaşamayı seviyorum. Seçilmiş bir yaşam bu... Benim yaşamım! Ama yanımda bu şarkıyı be-nimle birlikte söyleyecek kimse yok! Otobüsün hareket et-mesini beklerken camdan dışarı bakıyorum. Koşuşturan bir sürü insan. Yüzlerinde anlamsız ifadeler taşıyorlar. Ne kadar da yabancı geliyor bu insanlar bana. Otobüs hareket etmeye başlıyor.

Üniversite bittikten sonra yalnız yaşamaya karar ver-mekle hata yapıp yapmadığımı düşünüyorum. Şehrin bü-tün duraklarına uğrayan otobüsün içinden dışarıya bakar-ken, geçmişin muhasebesini yapıyorum kendi kendime. Oysaki dört yılımı geçirdiğim o öğrenci evinden ayrılır-ken, "Bir daha düşün. Gel beraber başka bir ev tutalım. Nasıl olsa ikimiz de kararlıyız bu lanet şehirde kalmaya" demişti Murat. "Sen yine yazmaya devam edersin. Ben de bir kafe açarım. Geçinip gideriz. Hadi gel beni dinle sen. Hıyarlık yapma." diye ısrar etmişti. Ama ben ille de yalnız yaşayacağım diye tutturmuştum.

Eve geldiğimde hava iyice kararmıştı. Kapının önünde biraz oyalanıp yeni bir mektup var mı diye bakındım. Yok! İçeri girdim. Evin içi soğuk ve sessiz. Burnuma tuhaf bir koku geldi. Masanın üzerinde duran küflenmiş ekmeğin kokusuydu bu. Ansızın aklıma Sibel'in o satırları düştü: "Üstüme küf kokulu akşamlar abanmış..." Sonraki cümlesinde de sefil bir tutsaklığa sürülmüşlüğünden bahsediyordu. Bense nereye sürülürsem sürüleyim hep onun uçurumunda asılı kalıyordum. Sefil bir tutsaklık ve incinmiş bir yürekle, yalnızlığın ve uçurumların tam ortasında duruyordum. Ve aklımdan nerden okuduğumu hatırlayamadığım şu cümleler geçiyor "Bir adımda bin uçurum, bir uçurumda en gizli yakınlığı saklarım, taa ki sen seslenmekten, ben sakladığımdan gelene kadar..."

Koltuğa uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Edip Akbayram'ın o yanık sesi duyuluyor uzaklardan "Sevda çok uzaklarda / yıldızların da ötesinde / bilmem nasıl yakalarım / kuşlar..."

Biraz önce sessizlik vardı bu evde ama şimdi odam bu şarkı ile doldu. Ne hoş. Demek bu apartmanda benden başka da yüksek sesle müzik dinleyen birileri var. Karnım aç ve evde yiyecek hiçbir şey yok. Yalnız yaşamanın tatsız olan yanlarından biri de bu işte! Şimdi işin yoksa dışarı çık, makarna ya da yumurta al ve klasik bekar evi yemeklerinden birini yap kendine. Yoksa kendime bir ziyafet mi çeksem? Mesela patates kızartması!

Üzerimde bir halsizlik var. O kadar yorgunum ki; kalk
mu kıpırdatacak halim yok! Pencereme vuran yağmur
neciklerinin sesini duyuyorum. Ve aklımda yine o satır
"...yağmur başlıyor, 'Toprak, kokulu bir baharı sürer bet
dağlardan aşağı' diyorum..."

Yağmurun sesi hep uykumu getirir. Salonda, uzandığım
koltuğun üzerinde uyuyakalmışım. Odam karanlık ve so
kı bitmiş.

Uyandığımda neredeyse donmak üzereydim. İnsanın
böyle uyuyakaldığı zamanlarda üzerini örtecek birilerinin ol
maması ne kötü! Kaç saat uyuduğumun farkında bile değilim.
Sarsak hareketlerle ayağa kalktım ve karanlıkta kör adımlar
la yürüyerek ışığı yaktım. Ben düğmeye dokunur dokunmaz
dağınık odam aydınlanıverdi. İyice acıkmıştım. Birden yine
o mektup geldi aklıma, "...takvimlere çaldırdığım yarınlarımı
hiç bulamamak üzere milyon yıldır 'gün' için savaştayım..."

Yıllar, bizden aldıklarını geri vermemek üzere kaçıp
giderken, yarını bile bile bulmamak umarsızlığıyla 'gün'
için savaş vermek ne demekti? Faili meçhul bir sevdanın
zanlısı olan ve adından başka hiçbir şeyini bilmediğim bu
kızın uğruna savaştığı 'gün' hangisiydi? Hayatın kıyısında
her şeyi ıskalayarak yaşayan ben, bu esrarengiz mektubun
neresindeydim?

Farkında olmadan yazılan bu satırların tutsağı olmuş-
tum. Her şey o satırlarla başlıyor ve o satırlarla bitiyordu.
Her şeyin içinde o satırlar vardı ya da her şey o satırların

içinden geçiyordu. Kimdi bu meçhul kız? Açlığıma aldırmadan, oturup bir şeyler yazmaya başladım.

"Anılar kentlerde yaşar sevdiğim
kayalar asıl yüzlerimiz olur kimi zaman
tüm gökyüzü çiçekler için vardır oysa
rüzgâr utangaç bir kızdır
sessizden teninde dolaşır
kokusunu bırakır yasak yolculukların
kan kesmiştir gözleri çocukların
uykularında çekmeceleri yağmalanır
can olur martıya özlem
kırık kanadını sarar sarmalar da uçar
tüm durakları kentin geceleri görünmez olur
kıyılar denizsizdir
uçurumlar gölgeler için yaşar
ateşten dili gül iklimi kadınlarının öpüşlere yasaktır
trenler eski şehirlerden geçer
acılı ölülerin ve gözlerinin üstünden
kalbin yalnız mezarlıklara yurttur
gözbebeği büyücüsü umutlarınla oynar
sahte eller yaratır öldürücü el sallayışların için
sözcükleri güç için kullanır utanmadan insan
dinmeyen sessizlik kanatır
yarası kabuk tutanlar
bilet alabilir güneş ülkesine
ve ateşte yan tutabilir böyle zamanlar
inanmayacaksın
gördüm

delikler hücrelerde yaşayabiliyor bu ülkede
düşünenlerse delirebilmeyi deniyor nâr-ı aşk
evet hiçbir uçurtma uçmuyor göğünde
hiçbir limanında sevebilenler yok
hiç kimse 'gel' diye bağıramıyor penceresinden sen
gece yarısı
hiç kimse utanmıyor susarken sevmelerden
gülüşünden

başvermişlik
kaşkara bir yılan gibi çökmüş yüreğine şehrin
inceden zehrini akıtıyor korkaklık için

"şehirler olmasa anılarımız ölü olurdu" derdim
haklı olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum sanki
şehirler, şehirler, iç içe geçmiş şehirler
gözlerimizle yüreğimizle kurduğumuz saklı şehirler
ve bazı şehirler var
oraya sadece kuşkular girebilir
sadece hüzünler
işte onlardır karanlığın kurduğu gizli kentler ruhumuzda
ve bir sokak ki
çırılçıplak bir göğüs oluyor kimi zaman
bembeyaz, korunaksız
soyunmadan çıplak kalabilen ender bir varlık o
içindekileri de dışındakileri de taşıyor bir arada
upuzak düşlere
eski bir sevdayı deliyor gözlerin
kimse bir boşluk bulamazken sevdama inan, hâlâ

ölüm yorgun burada
binlercesi bağır bağır bağırıyor tapınanların
toprak bağrındaki kanı kemiği
biriktiriyor suç için
esir düşmesin diye tepe
güneşi ele vermesin diye

ellerine benzeyen bir hüzünle geliyor
burada gece
sevdalı ufuk karası
gözlerini öğütlüyor bana
öylesine vurulmuşum ki sevdana
gülüşüne

beni aşka kırdıran bir aşka bedelleniyorum
mecburum

bazen çıkabiliyorum parka
çıplak ayaklarımla çimenleri hissediyorum
tepe öylesine dinlendirici ki sessizliği
yıldızlar öylesine inanıyorlar ki hâlâ
gülümsüyorum
hâlâ gri görünüyor denizin yüzü
ve kimse tanımıyor fenerciyi
işte bazen böyle imkansız olur ölmek
hiçbir yol almaz seni gitmen için
hiçbir denize giremezsin çırpıntısızken
bir boşluk ararsın girebileceğin
boşluklar delinir

öyle hissediyorum
hem benimle olmayı çok istiyor
hem de kırgın somurtuyor
çok da gururlu
keşke gelmeseydim diyorum utanıyorum
sonra uzanıyorum
sessizliğin geçiyor üstümden hâlâ orada
geçmişimi bırakıyorum kente kent için
bir yandan da bağrımdaki yılanla savaşıyorum kentin
zamanla uzlaşıyor benle
nasıl neyle bilemiyorum

ihanet
ihanet kaçınılmaz bir gerçek gibi beni çekiyor orada
ikimiz de şimdi daha iyi biliyoruz belki
bir aşka bir ölümün yetmeyeceğini

kentler dönüşler için vardır sevdiğim
bir çocuk, bir liman, iki yemin
ilk bakışta görülebilenlerdi
ve her şey bir bakışla başlamıştı
aşk gibi hilesiz, kör kuyulara takılmış çığlıklar
saklananların onurundan bozma gri gülümseyişler
yarım sevdalar o zamanlarda da vardı

yurdunu kuşanmıştın sevdana ak bir duvak gibi
seni ilk kez orada görmüyordum

bilmiyorum ama ten zayıftı
kıraç bir toprağı çatlak dudaklarından usulca
emziren bir gece yağmuru gibi gülüyordun
"an"larda görebiliyordum ancak seni
ve tepede çoğu zamanını
kaçmakla geçiriyordun
kilitledikçe çoğalıyordu kapıların
seni düşünürken yıldızlardan sakınırdım umutlarım
teninin dinginliğini
papatya gülüşlerinle korkunçlaştırıyordun
seninle kalabilmek
rüzgârı kıskandıran gidişlerinde
seninle olabilmek sabır istiyordu
serin bir ırmağın hasretiyle
yoğrulmaya başlamıştı işte o günlerde düşlerim
geceleri kıyıya kadar iniyor
tepeyi gözlüyordum
korkuyordum
ancak bu kadarını yapabiliyordum
senin gülüşünle çıkmaya cesaretim yoktu oraya
ne de olsa geceleri istasyonların
şehrinden soyunduğu bir yerdeydik
sinsi bir o kadar da saldırgandı
düşlerimizin düşmanları
sonraları sensizliği
gizliden paylaşmayı öğrenecektim tepeyle
o sanki ben bu şehre ait değilim dercesine
haykırıyordu sürekli
sonsuzmuşçasına kararlı bir gülüşle

acısını gizlemeye çalışan bir denizin yüzünde
hep tepenin soluğunu hissediyordum
uyumamak için cesarete ihtiyacım yoktu henüz
sessizliği de paylaşmayı öğreniyordum

bazen
en karmaşık sevgilerin kokularını yüreğine sindirebilmiş
bir sardunyanın bakışıyla bakardın
gülümseyerek direnmeye çalışırdın derinliğine

çoğu sözcüğe bir anahtar gerekmez
dile düşmek için
dipteki o azınlıksa bir dili yaratabilir ancak
kilitli kalanlardan
sevda ve ölüm adına

ağzımı açsam sanki bir ayna dolusu cehennem içime
kaçacaktı
ve bir aynada ki sen aracılığla
diğer bir aynada ki "sen"e bakarken
aynalardan birine yaklaşırken
ötekinden uzaklaşıyordun hep
görebilmek için
bir küçük bir büyük ayna
yaratır böylesi bir cehennemi
genelde
iki suretini uzlaştıramazsın birbiriyle
bir açıdan kendini görebilmen
diğer bir açıdan kendini yitirmene bağlıdır

suretler birbirlerini yiyerek yaşayabilir böylece
tıpkı çağrışımın çağrışımın imgesi, imgeninse çağrı
maskesi olması gibi
işte bunun için hiç ama hiç bakmadık seninle tepe
dışından

bazen tek bir cesedi paylaşır pek çok kavram
şimdi öylesi bir kent ki burası
herkes bir başkası olabildiği sürece var
ya da bir başkası herkes olabildiği sürece
yılgınlığını suskunluğuna gizleyebildiği ölçüde var
hiç kimse hiçbir şey yan tutmuyor
üç kişi bir araya geldiğinde ikisinin mutluluğu
üçüncüyü ezişlerinde yatıyor
üçüncünün kim olduğu ise hiç önemli değil sıklıkla
hatta bugün ikilide yer alan bir mutlu
yarın üçüncü mutsuza dönüşebiliyor kolayca
önemli olan o üçüncü olma anı
herkes ezebileceği birine ihtiyaç duyuyor
söz
ezmek için kullanılan bir silah
arkadaşlar yoldaşlar arasında bile
tapınmak öylesine bir yaşam biçimi ki burada
yürürken unutkanlıklarıyla sevişebilen birisi olmaktan
korkuyorum
yürürken bile bu kentte
ki yürümek bir düşünmedir
tabi bütün ozanlarının
bir masala sürgüne gönderildiği bir yerde

herkes bir başkası için yapar
kendisi için yapması gerekenleri
ağlarken kana karışır sevdamızın yarısı
fark etmez tutunuruz bireysel kısmına
büyük zamanımızın

ya herkes birbirine geç varır
ya herkes birbirine erken gider
gülüşlerimizi kalıcılaştırdığımız ölçüde
gidebileceğimiz halde
biz kalırız gülüşlerimiz gider

bir insanın bir insana verebileceği
en değerli şeyi
"yalnızlığı"
bana verdiğini şimdi daha iyi anlıyorum
beni kalmaya mahkum eden bir yola
nasıl sevdalandığımı da
üstelik senin için yazarken bile
sevgilim onu düşlüyorum
korkunç evet
ona bir koridorda rastlamıştım
ya da böyle olmasını istediğim bir gecede
ölümler sonrasıydı korkusuzdum
artık hiçbir tren makas değiştirmiyordu
ben bakabildiğimde
bir otobüsün
yorgun soluklarla buğulanmış camlarından
arkadakileri gözlüyordum
ışıltılarını sayıyordum
güncesini tutarak sayıklamaların

Ekran resmi kaydediliyor...

koridor basit bir çitti
ayağımı kaldırıp üzerinden geçemeyeceğim
basit bir çit
sessizdim öfkeliydim
arkada ayaktaydım üstelik
dönüyordum
sanırım otobüse son anda yetişmişti
daha önce de konuşmuştuk onunla
öyle sanıyorum
benim duruşumdan da korkunç bir merhabası vardı
ne zamandır görmediğim bir şeyi onda görüyordum
dahası bir gece birisini görebiliyordum gerçekten
bir şeyler söylüyordu
gözlerine bakmamaya çalışırken bile
onu görüyordum denizin yüzünde
sanki amansız bir fırtınada
balkonda unuttuğum sardunyamı ölü çiçeğimi canlandırmak için gelmişti
üzerimizde incecik bir yağmurluk dahi yokken
tepede kar yağışını izlerken ki gülüşümüze benziyordu
hem de hiç benzemiyordu bir yandan
bu benzemeyiş tedirginliğimin tehditlerini
amansızlaştırıyordu
ortak bir acıyı dindirmek için çabalarken
sessizliği paylaşmayı yeniden öğretiyordu bana

o kıpkırmızı gülüş
geceye ben senin değilim diyen saçlarının karası
sevdamın kanını usulca siliyordu
bir kayıp ülkenin kırlarının

Ekran resmi kaydediliyor...

hüzünlü dağlarının
yamaçlarına çektiği sürmeyi anımsatan
sevdasını bağrında gizleyen kaşları
ve kan tutmuş yabancı bir geçmiş
yakınlığımızın savaşını bir aşk pahasına verdirtiyordu
bana
zamanla daha iyi öğrenecektim
ya sana ya da aşka ihanet etmem gerektiğini
benim yüreğimde öylesine çelişiyordunuz
öylesine birbirinizken
ihanet etmekten başka bir şey yapmam mümkün değil-
di sevda için
farklı bir iklimde yaşamaya mahkumdum diğerlerinden
üstelik aynı çağda

kayıp sözcükler sevdalı öpüşler
bir demir yolu kesilmişti
baştan aşağı bölüyordu yüreğini
herkes için başka geçmişleri olan
güç satıcıları mutlu muydu bilmiyorum ama
bu mahkumiyet benimdi onların değil
ve yemin ederim sevgilim
geçmişimi kullanmasına
hiçbirinin izin vermedim
kendimin bile

oysa şimdi saklanan bir denizde
her gün bana gülümsüyor
ve sadece bu

yabancılık bir kenttir sevdiğim yabancılık bir kent
kendi kendine yasaklanmış bir an kadar yasak
pencerelere takılıp kalmış bakışlar kadar
umursamaz ve cömert olabilir

yumuşatma gülüşünü
duvarlarındadır kent
ayna saklısı bir düş kadar acımasız
gizle bileyler onurunu gölgeler
yıldızlarla sarsılmaz bir zaman anlayışı vardı mezarlıkların
bahçelerine girilmiş tuzak yüreklerde
her dokunuş için bir başkası olmak gerekir hatırla
hiç tanımadığın bir öpüş seninkidir aslında
ne zaman nerde yitirdiğini bulmak zordur ıssız kırı-
ganlıkların
işte bu da öylesi bir kargaşadan somutlanmış bir izlektir
pas tutmuş acıları kullanır çark
her sevdalanış bir izdiham yaratır
kargaların tarlasında bir korkuluk olursun
dudağının kırmızısını
esmer akşam üstleri alır
kavşaklar acımasızdır
bir o kadar da şefkatli
hep seni bekleyen
hileli bıkkınlıkla ayaklarını parçalar
aşka sınır arar
tek gerçeği kendidir öldürülmüş kentlerin
işte sorgulanmış baharların ele vermediği kız
şuna inan şimdi birisi daha öldü herkes biliyor

yalan söyleseler de sinsice çıkıyorlar kentlerinden
hepsini bütünleştiren yüreklerinin
sonsuz karanlığında buluşuyorlar
onlar dua ediyorlar bizim ölülerimiz için
sonrası gece
oyuncak bir kelebek
kırık kanadından yapılmış yaralı bir kuşun

"insanları olması şart mıdır bir kentin?" diye ilk sorduğunda
kendimden utanmıştım
ağlamaklı bir çocuğun düşünde yargılamıştım kendimi
istasyonlarını, varoşlarını gezmiştim kentin
özür dilemiştim

şimdi şu kesin ki aşk kadar yabancılık bir kenttir
oraya uğramaması mümkünsüzdür gezginlerin
dağ yolları dolaşıp
geceleri köy evlerinin kapılarını tıklatan
ipince bir rüzgâr yaylaların kokusunu indirecektir
gecekondu sokaklara
belki göl balıkları ile söyleşecektir derviş
sığ ayrıcalıktır çoğunluk için
alkış tutacaktır ağaç karnını yaranlara
sır bıçaktır karanfilin ağzında
konuşsa kesilir dili sürgün çocukların
yangınlar doğuracaktır belki kuşku
yanlış yangınlar
ama sevdanın sabaha yakın olduğu bir zamanda
uğrayacaktır mutlak kente birisi

bir büyük kent çölünde
koşacaktır çocuk tepeye
bir daha çıkamayacak olsa da
o bizim nerde olduğumuzu her zaman bilecektir

her şey bir bakışla başlamıştı
bir çocuk bir liman iki yemin
seni seviyorum

Uzun zamandır hiçbir şey yazmıyordum. Birden döküldüverdi satırlar. İçimde yaşayan o büyük aşka karşı tutunamayan nice sevdaların başarabildiği tek şeyi, "ihaneti" itiraf edişimdi bu şiir. Anladım, ihanete uğrayan hiçbir aşk, uğratanını terk etmiyor.

Günlerdir uykusuz ve sürekli hareket halindeyim. Yola ne zaman çıktığımı bilmiyorum. Saçlarım çok yağlandı. Ter kokuyorum. Banyo yapmaya ihtiyacım var. Ankara Otogarı'ndayım. Saat 23.30. Birazdan otobüsüm kalkacak. Yeni kitabımın yoğun geçen imza gününden kalma bir zafer sarhoşluğu taşıyorum üstümde. Nereye gideceğimi hatırlamak için elimdeki bilete tekrar bakıyorum "Kayseri" yazıyor. Yanımda beni uğurlamaya gelen birkaç kişi var. Aralarında hiç tanımadığım iki kişi olduğunu fark ediyorum. Sürekli bir şeyler soruyorlar. Ağzımda yorgunluktan kayan kelimelerle cevap vermeye çalışıyorum. Kafamın içinde insan sesleri ve uğultular dolaşıyor. Etrafıma bakmıyorum.

Bir yerden bir yere yetişmeye çalışan insan seli kalabalıklar, beş dakikada bir yapılan anonslar, ağlayanlar, sevinenler, ayrılanlar, kavuşanlar, bekleme yerlerinde uyuyanlar, susanlar, dalgın dalgın düşünenler, yemek yiyenler ve aç durmak zorunda kalanlar... Hepsine bir tül perdenin gerisinden bakıyorum sanki. Sesler birbirine karışıyor. Yanımdakiler gülüşüyor, bazen de kahkahalar atıyorlar ve bu sesler beynimdeki uğultulara karışıyor.

Otogar, insan selini içine alıyor ve başka şehirlere kusuyor onları... Gözlerim yarı açık bir şekilde etrafıma bakıyorum. Aslında yalnız kalmaya ihtiyacım var. Otobüsün kalkışına yarım saat kalmış. Keşke biraz uyuyabilseydim boş bir köşede. Neyse ki birazdan kendimle baş başa kalacağım ve Kayseri'ye kadar uyuyabileceğim. Otobüslerde, trenlerde ve uçaklarda uyumak çok zor. Belim çok ağrıyor ama günlerdir yorulan bedenim,

uyurken bunu hissetmeyecek biliyorum. Uğurlamaya gel... den biri beni uyarıyor ve otobüse binmem gerektiğini söyl... İçlerinden en suskun olanı hüzünlü gözlerle bakıyor bana. Bi... le sessiz oluşu kafamın içinde soru işaretleri oluşturuyor. Ke... ke ağlasaydı. Ya da gülümseseydi. Yani bir tepki vermiş olsa... keşke... Şimdi böyle düşünüyor olmazdım onu.

Çok ağlayanlar gördüm. Ve çok gülenler. Her uğurlama... yı bir şölene dönüştürenleri bilirim. Ya da bir trajediye... Ağlayanların ve gülenlerin ne demek istediğini bilirsiniz. Ama ikisinin arasında kalıp susanları asla çözemezsiniz. Gülmeye kendini zorunlu hissedenler vardır, rol yapan... lar. Onları bilirsiniz. Ağlayanlar vardır, sahte gözyaşları dökenler. Onları da bilirsiniz. Bir tek susanları ve tepki vermeyenleri çözemezsiniz. Gerçek mi ya da tehlikeli mi olduğunu düşünürsünüz.

Bu kız, küt kesilmiş saçları, esmer teni, siyah gözleri ile bana ne yaptığını bilmeden boş gözlerle gözlerime bakıyor. Etrafındaki kalabalık siliniyor birden ve bir tek o kalıyor görebildiğim... Sesler duyulmaz oluyor. Dudaklarını kıpır... datmaya başlıyor. Onu duyar gibi oluyorum, "gitme..."

Otobüse biniyorum. Ardımda bıraktıklarıma el sal... lıyorum. Bir yolculuk daha başlıyor böylece... yorgun ve suskunum. Esmer kızı göremiyorum aralarında. Yoksa hiç olmamış mıydı? Otuz dokuz yolcu ile uzaklaşıyoruz o kirli, gri kentten... Kafamı geriye doğru yaslayıp gözleri... mi kapatıyorum. Bu seferki gidişimde acele koşturmalar olmadı. Diğer gidişlerimde hep bir dakika kala yetişme...

ye çalıştığım otobüsler ya da trenler oluyordu. Hep ucu ucuna yakalayabiliyordum. Oradan oraya koşuşturmalar, zamanla yarışlarım ve uykusuz, yorgun gidişler... Bu temponun nereye kadar devam edeceğini düşünüyorum. Sanırım bir gün bir yerde aniden öleceğim.

Otobüs hızla yoluna devam ederken, yanağımdan şehirlerin aktığını hissediyorum. Bir ışık seli gibi geçiyor şehirler benden ya da ben şehirlerden.

Yorucu geçen imza günlerimin ardından, on beş gün sonra evime dönüyorum. İstanbul'u bu sefer bir başka özledim. Evimin kapısını açar açmaz, bir mektupla daha karşılaşıyorum.

2

İşte hayallerimin şehrine gelmiştim. İstanbul beni baştan çıkarmaya hazırlanan bir nehir gibi uzanıyordu önümde. Koynunda bir yılanla savaşacağım şehirdi bu... İstanbul'du... Zamanla uzlaşmayı öğrenecektim o yılanla... Neyle, nasıl bilmeden. Bana kapılarını açan üniversitenin önünde durup öylece baktım o koca koca binalara. Kapıdan içeri girdim ve okulun geniş yolundan yürümeye başladım. Kaydımı yaptırıp, bir ev aramak için bilmediğim bu şehrin sokaklarında kaybolacaktım. Okulun yabancısı olduğum yürüyüşümden, duruşumdan bile belli oluyordu. Tedirgin gözlerle etrafıma bakıyor, hiç kimsemin olmadığı bu şehirde beyhude bir umutla tanıdık yüzler arıyordum kendime.

Öğrenci İşleri'nde sıranın bana gelmesini beklerken, benim durumumda olan bir çok kişi gördüm çevremde. Hepsi başka başka şehirlerden gelmişti. Kimisi iyi giyimli, gösterişli; kimi ise biraz boynu bükük ve ezikti. Nedense hep onlara takıldı gözüm. Kendime daha yakın görürdüm ezilenleri.

Kayıt sırasında beklerken, orta boylu, gözlüklü biri yaklaştı ve "Başbakanlık Bursu için nereye başvurmamız ge-

rektiğini biliyor musun?" dedi. Türkçesi düzgün, sıradan giyimli ve ağır başlı birine benziyordu. "Hayır, bilmiyorum." dedim. Kendisi gibi benim de yabancı olduğumu anladı. İşte Murat'la uzun yıllar sürecek dostluğumuz bu kısa tanışmayla başladı. O kadar samimi ve içten olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sandığımdan daha yakın görünüyordu bana. Bilmediklerimizi beraber öğrenip, üç gün içinde tüm işlerimizi halletmiştik. Bu üç günde de Beşiktaş'ta Murat'ın uzaktan akrabası olan birilerinin yanında kalmıştık. Birlikte bu koca şehri tanımaya çalışıyor, bir yandan da ortak tutabileceğimiz bir ev arıyorduk. Benim ilk defa geldiğim bu koca şehre, Murat daha önce de gelmiş. Ama yine de çok az biliyor bu kenti.

Okulumuza, yani Marmara Üniversitesi'ne yakın olması için, Göztepe civarında uzun süre ev aradık. Kimse öğrenciye daire kiralamak istemiyordu. Uzun arayışlar sonunda bütçemizin yetebildiği bir eve yerleştik. Göztepe'de olmasa da oradan daha güzel bir yerde bulmuştuk evi. Kadıköy'de... En azından okula tek bir otobüsle gidebilecektik.

Tipik bir öğrenci evinden ziyade daha çok sanatçı evi gibi döşemiştik her yeri. Zevklerimiz o kadar uyuşuyordu ki hiç zorlanmadık kırık dökük eşyamızı satın alırken.

Duvarları birlikte boyamış, birlikte onarmıştık. Bit pazarından ikinci el aldığımız eşya her türlü ihtiyacımızı karşılıyordu. İstanbul'un en güzel semtlerinden olan Kadıköy'de, 30 Ağustos sokakta, hem de çok uygun bir kira bedeli ile tutmuştuk o küçük daireyi. Evin arka bahçesi bile

vardı. Yazın çok işimize yarayacak diye düşünmüştük. Üç katlı mütevazı apartmanın sahibi, bütün ömrünü memleketi Rize'de geçiren Davut amcaydı. Bizi çok sevmişti. Biz de onu... 60-65 yaşlarında, hafif kambur, yüzü pek gülmeyen bu amcayla evi için bir yıllık kontrat yapmış, yarım saat nasihat dinlemiş ve evine gözümüz gibi bakacağımıza söz vermiştik.

"L" şeklindeki sokağın tam köşesindeydi evimiz. Apartman kapısından çıkıp sola doğru devam ettiğinizde hafif yokuş iner, otuz metre sonra trafiğin her zaman yoğun olduğu Kuşdili caddesinde bulurdunuz kendinizi. Solunuzdaki büfenin yanından yukarı doğru yürüdüğünüzde Altıyol'a çıkar, o meşhur boğa heykelini görürdünüz. Bahariye caddesi hemen sol tarafınızdadır. Tek eğlencemiz olan sinemalara doğru gider o yol. O yola girmeden dümdüz devam ederseniz rıhtıma inersiniz. Yani Kadıköy'ün en kalabalık meydanına... Haldun Taner Sahnesi, yıllara meydan okuyan görüntüsü ile dimdik ayaktadır orada... İskeleler, dolmuş-minibüs durakları, belediye otobüslerinin terminali ve o insan kalabalıkları "ben İstanbul'um" diye haykırır yüzünüze.

Akşamları tek başıma rıhtıma iner, Beşiktaş iskelesinin yan tarafına doğru uzanan "hasır"da çay içerdim. O küçük taburelere ve masalara sığmaya çalışan onca insanı izler, şiir yazmaya çalışırdım. Arada bir gelip bana mendil satmaya çalışan küçük esmer çocuklara para verir, yarısı yenmiş simidimi onlarla paylaşırdım.

Öğrencilik yıllarımın en güzel ve en acı zamanlarıydı. Aruz'sızlık, parasızlık ve özgürlük dolu yıllarım...

Ben sahilde dolaşıp denizi seyrederek günlerimi geçirirken, Murat, evde kalıp kitap okumayı tercih ederdi. Bursa'dan gelmişti bu şehre. Annesi ve babası ayrı yaşıyorlardı. Zaman zaman bunun olumsuz etkilerini gözlemleyebiliyordum onda... Dünya güzeli bir kız kardeşi ve yaşından daha olgun gösteren bir erkek kardeşi vardı. Bazen yanımıza gelip bizimle kalırlardı. O benim dert ortağım, sırdaşım ve bazen de öyküdüğüm biri olurdu.

Ben duygusal bir insandım, Murat ise mantıklı. O yönüne hayrandım. Ben daha çok şiir kitaplarını okumayı tercih ederken, o kendisine hep polisiye romanlar seçerdi. Kadıköy Postanesi'nin arka sokağındaki "Akyüz Kitapevi"nden alırdık tüm kitaplarımızı. Yıllardır orada çalışan kumral kız o kadar iyi tanımıştı ki bizi, akşama kadar asık olan suratında, bizi gördüğünde bir gülümseme belirirdi. Ben sıkılgan ve içine kapanık biriydim, insanlarla hemen iletişim kuramazdım. O yüzden, o kumral kızla hep Murat sohbet eder ve dükkandan çıkarken en dayanılmaz espirilerini patlatırdı. Soğuk ve kendine has bir güzelliği olan o kumral kızı, hep o kitapeviyle birlikte hatırlarım. Bir keresinde yeni çıkan bir dergiyi bana tavsiye etmişti. İlk sayfadaki şiiri görür görmez mutlu bir gülüş oturdu yüzüme.

"deli dolu geçtik ateş hatlarından
sevgim korkuyla beraber büyüdü içimde
sevdikçe korktum korktukça daha çok sevdim

er geç birbirini boğacaktı bu duygular biliyordum
neden sonra farkına varıyor insan
ayağına takılan bütün taşları yoluna kendi döşediğinin

senin yarınlara inancın benden yüklüydü
daha cesaretliydin
planı çatılmamış yarınlara ektiğin umutlar
er geç açacaktı biliyordun
deli sevdalı çocuk ruhumun
nicelerinin uğruna kıyametler kopardığı
değersiz değerlere sırt dönmüş güvenli saflığında
bir sonsuzluk buldun kendine
ve hayatımızın resimlerini çizdin duvarlarımıza
sonra birden
yeşil bir kentte
ılık bir yaz gecesine astın beni
sevdalı ömrümün dakikası beş para etmedi
ödedim
cümlelerim seni taşımaktan yorgun düştü
son sözün ve son anın efendisi olmaya bilenmiş
yüreğine yenildim
geçmişten nefes alıp geçmişe nefes verdim
anılar kemirdi yüreğimi felç oldu hislerim
zamanın çoktan dibe çöktüğü kum saatimin belinden
tek bir saniye bile süzülmüyordu
ters çevirmeye cesaretim yoktu
çünkü yeniden başlayacak bir hayatın korkağı
olmuştum

aşkların sonrasında hüzün vardır
ya sen hüznü boğarsın

ya da hüzün seni boğar
ama birisi kanatlarını kırarsa eğer
yaralı kuş rolüne soyunacağına
yürümeyi denemelisin hayata dönmelisin
bunları düşünebilmek bile kendime dönüşümdü
ve sonunu infaz ediyordu içimde

o gece yüreğimden sağ çıksaydın
eğer ölen ben olurdum
o gece
hayatın lekesiz bir anında
seni intihar ettim
şimdi katil benim

artık güncemde bir boşluksun
yavaş yavaş taze anıların altına gömülüyorsun
ve sana ait sandığım her şeyin
aslında benim olduğunu öğreniyorum
hiçbir duygunun tek ilhamı değilsin
kendimi keşfettikçe seni kaybediyorum
ve ufkuma sensizliği
korkusuzca geriyorum."

"Seni intihar ettim" isimli bu şiiri Murat'a okuduğumda, bana verdiği tepkiyi hiç unutmuyorum. "Vay be! Adam yazmış..." O şiiri benim yazdığımı çok sonraları öğrenecekti. Bir dergiye gönderdiğim ve unuttuğum bu şiiri, o kumral kız sayesinde bulmuştum.

Murat son günlerde çok dalgındı. Bir anormallik ol-

duğunu sezinledim ama cesaret edip de soramadım ona. Neyse sonunda ne olup bittiğini bana kendisi anlattı.

"Dostum ben aşık oldum galiba!"

"Ne?"

"Aşık oldum."

"Emin misin Murat?"

"Bilmiyorum. Daha doğrusu hissettiğim şeyin aşk olup olmadığına karar veremiyorum."

"Kim bu kız?"

"Tanımazsın."

"Tanıt o zaman."

"Başka sınıftan. Kantinde karşılaşıyorduk. Sonra muhabbet oldu. Sonra aşk... Galiba!"

"Ulan, ne saman altından su yürüten adamsın sen ha! Hiç bahsetmedin bana."

"Eee, ortada birşey yoktu ki... Ne anlatsaydım?"

"Kıza söyledin mi?"

"Neyi?"

"Aşık olduğunu."

"Yok be oğlum! Ne söyleyeceğim. Kızın haberi yok hiçbir şeyden."

"Kendi kendine gelin güvey oldun yani?"

"Ya belki de anlamıştır bilmiyorum."

"Adı ne?"

"Aylin."

"Onu görünce midende yanma hissediyor musun?"

"Evet, galiba..."

"Ne demek "evet, galiba"; hissediyor musun hissetmiyor musun?"

arada çaktırma ama senin bir şiiri ben yazdım diye verdim ona."

"Yapma oğlum öyle şeyler. Bir gün ortaya çıkarsa görürsün örekeni!"

Kafası biraz karışmış bir şekilde ayağa kalktı, mutfağa gidip çaylarımızı getirdikten sonra, hararetle tekrar sordu Murat:

"Şimdi benim kafama takılan bir şey var. Sevgi bir birlikteliği yürütebilecek kadar güçlü bir şey mi? Yani biz hep aşka anlamlar yüklemişiz ya..."

"Bak şimdi sana daha detaylı anlatayım. Sen arabalara, araba motorlarına falan çok meraklı bir adamsın. Benden çok daha iyi bilirsin o işleri. Sevdiğin bir şeyden örnek vereceğim sana. Aşkı bir buji gibi düşün. Bujinin görevi nedir? Motorun içindeki benzine ilk kıvılcımı atıp ateşlemeyi sağlamak değil mi? Hah şimdi gözlerin ilk buluşmasındaki elektriği, bujinin, motorun içine attığı ilk kıvılcım gibi düşün. Daha sonra içerdeki benzin yanıyor, küçük patlamalarla oluşan basınç, motorun harekete geçmesini sağlıyor. Bu sayede ilişki... pardon araba yürümeye başlıyor. Elbette ki zaman zaman araba yokuşlar tırmanıp zorlanacaktır. Bazen vites küçültmek gerekecektir. Bazen de biraz rölânti'de çalıştırmak. İlişkiler içindeki duraklamalar, coşmalar, zorlanmalar bunlardır ve bu çok normaldir. Bunu sevgi tolore edebilir ama aşk asla kabullenemez. Bu yüzden yerine "sevgi"yi bırakıp gitmiştir zaten. Aşk gibi üstün bir duygu için üstün bir ilişki gereklidir. İnsanoğlu

bunu başaramaz. Herkes eksik yaratılır çünkü. Kusursuz olan tek şey; Tanrı'dır."

"Vay be! Hiç böyle düşünmemiştim ben."

"Herkes kavram kargaşası yaşıyor; çünkü insanlar aşkı, sevgiyi, hoşlanmayı, ilgiyi birbirine karıştırıyor. Kimsenin kafa yorup düşündüğü yok ki! Ne bulursa, önlerine ne konursa onu yaşayıp, o yaşadığı şeyi de aşk sanıyor. Bu yüzden de çabuk tükeniyoruz. İlişkilerimizde, küçük olaylara büyük kavgalarla yaklaşıyoruz. Hangi olaya, hangi kavgalarla yaklaşacağımızı öğrendiğimizde ise gecikebiliyoruz bazen. İlişkiler zedeleniyor. Sabırlar tükeniyor... Güçlü kalp, güçlü motor gerekiyor bize. Sonra bir gün kendimizi araba mezarlığında buluveririz."

Önce bir kahkaha attı Murat, sonra da "Acaba Aylin kaç beygir?" dedi. O gece ikimiz de çok güldük. Gecenin sonunda Murat en kısa zamanda Aylin'e onu "sevdiğini" söylemeye karar vermişti.

3

Zarfın üstünde bu kez başka bir isim yazıyordu: Aslıhan... Bu ikinci mektup, biraz daha özensiz yazılmıştı. Okumaya başladım:

"Gözlerini kapayıp yalnızlığına, öyle mi yazdın bu sözleri? Meğer ben harf harf yaşarmışım, koca bir kelime sanırken kendimi. Cümleye döktün içimi, cümlenin içinde... Oysa ben bir zamanlar yalnızlığa otururdum cümlenin içinde ve tek bakışın çürük ihtimaliyle diplere dalardım. Ölüme el uzatmak bellerdim aşkı, boğulmanın dalında. Aşkımın aslını arardım başkalarının şiirlerinde. Hanları bilmezdim, göz göz gezinirken bakışlarda. Ve yolculuğum kendi hanemde, bir gecenin karanlığında, senin sözlerinde bana ulaştı. Bir yerleşik yaşama geçtim, kent süsü verilmiş bu coğrafyada. Şimdi aslıma suret, aslına sıla bu ova" diye başlayan satırlar, beni yaralaya yaralaya devam ediyordu. Mektubun özellikle "kendini kentinden sürgün eden İstanbul" diye devam eden kısmı, bana çok acı gelmişti. Kendimi sayfalarca yazsam, bu kadar iyi ifade edemezdim. Hem çok etkilenmiş, hem de merak etmiştim. Çıldırmamak işten değil! Kim bunları kapımdan içeri atıyor? Kalkıp bir sigara yaktım ve okumaya devam ettim:

"Aşk bitti-aşk dildi ikilemi arasında gidip gelen binlerce bitmiş kentinden, dilmiş bir şehre yanal yollardan ya da ölüm yollarına savrulan, kederi başka bir şehrin diline çevrilemez sanıyordu. Mevsimini olduğundan farklı yaşayan şehir, kendine iç karanlığını anlattıracak kimseyi değil.

Adımlarını dar gelen kaldırımlar, sanıyorlar ki büyük aşklar yaşamayacak kadar uzun vadeli yenilgiler seyreden insanlarla doluydu. Yan yana yürümenin yalnızlığı, tesadüf karşılaşmaların yapayalnız vardı yollarda. İstanbul bu yüzlere bakarken konuşabileceği kimsenin olmadığını düşündü. Başka bir şey de olmamıştı yanına. Bu iç cezasına bir tanık istemiyordu. Bir; kimlik bir şehirde, kimsesiz bırakmak doyurmuyordu ceza çekme isteğini. Suçunu, suçsuzluğunu kaçarak kanıtlayabilirdi ancak ya da belki...

Suçu, suçsuzluğu sözlerini bilmediği bir şarkıdaki gibi sadece yüzü görünen bir ayla şarap sunmaktı, aşk niyetiyle. Saçlarının beynine batmasını, kirpiklerinin gözlerini oymasını istiyordu. Oysa sadece yürüyordu.

Bir ara, bir sinema önünde durdu. Afişlere baktı, bekleyenleri izledi. On yedi seansında, sevdiğinin solunda olduğunu bilerek ve onu solunda hissederek, elleri ayrılıksız bir sevgili oturuşunda, bir Amerikan filmine gözlerini kapamayı bekliyorlardı. Anla sızıp kalmayan anıları hatırlamak için yaşandığı mekanlarda olmak gerekmiyordu. Başka bir şehirde, küçük bir sinema önü de, ona, buluşma öncesinde duyduğu sonrasında hızına yetişilemeyen, zamanların unutulmazlığını hatırlatmaya yetiyordu.

İstanbul, kaç buluşma heyecanı yaşamıştı! Ya da aşkın tamamı durmayan bir kalp atışı mıydı ve yitirildiği yerden mi kopardı aşk? Bütün tanımlar geriye isimsiz-sahipsiz bir aşk bırakmıştı. O da; üç harfi, yedi kelimelik bir tanıma dökmeyi başaramamıştı. "Aşk bitti" diyordu. Huzurlanıyordu. Bitmişti işte. İstanbul olmak engel değildi belki terk edilmeye ama yaşanabiliyordu da geride.

"Aşk öldü" diyordu; yas tutunuyordu kirpikleri. Sözleri matemle titriyordu. Ölüm aşkta da olsa kaldırılması zor bir cenaze oluyordu. Aşkın ahvalinden ellerine uzandı elleri. Kaç yaşındaydı? 550 mi? Yoksa şairin ömrünün yarısı kadar mı? Cürmüyle aynı boyda mıydı hayatı ya da 13 mü bulunurdu kendinden çıkarılsaydı bu şehrin yaşı? İstanbul'du ve yaşı kimliğine sıkışıp kalmıştı. İnsan zengini, boğazı temiz yakalara yaslanan, tarih soylusu, aslı her daim zade, çıkmaz bir sokağı bile şiirlere dize olan İstanbul; şimdi ismini bilmediği bir caddede "kent yalnızını", "yitik bir adresi" oynuyordu beceriklice ve serserice...

Bağrına girip çıktığı bu şehir neresiydi, kimdi? Kendisinin, İstanbul oluşunu tanıyan biri çıkar mıydı?

Yol yorgunu gözleri kızarmıştı ve keskin yeşile dönmüştü. Dalga geçer gibi teselli etti kendini: "Ey İstanbul, seni mavi gözlü bilirler, şimdi bu yeşil bakışlarla nasıl tanısınlar?" Şehrin doğusuna mavi bir yılan gibi çöreklenmiş nehrin kıyısına vardı. Gelgitlenen suya inat, durgun gözlerde, aksinin aslına baktı. Birden Haliç sızladı solunda. Bu, bir ihanet miydi? Başka sular da yan-

siyabilir miydi yüzüne, yansımalı mıydı? Nereye gittiği soruları gemilerin ve martıların yokluğunu fark etti.

Vazgeçeli çok olmuştu ve fark edilmeye daha zaman var mıydı? Ardındaki sokaklara doğru İstanbulluluğunu unutup yürümeye başladı. Bu konumunu anlık zamanlarda unutsa da gözleri, çok kapılı dar sokağın terk edildiği yerinden, saç telleri ağarıyordu. Şimdi kendini terk etmiş olsa da, gittiği her yerde, terk edilmişliğinden izler olabilirdi, yanında yöresel merhemiyle.

O İstanbul'du ve aşık olmuştu. Saçları savurmaya gücü yetmeyen ama bir yürekteki küçük bir alevi diğerine yangın yakıcılığında sıçratan, yönsüz bir rüzgârda (hatırlamak kaçıncı kez) aşık olmuştu.

Geçmişin şanlı tarihinden, şu anki görkemine aşık gönüllerin, kavuşma isteğinden günler çalıyordu geleceğine... Belki olur diye... gizli, mavisiz umutlarla hazırlık yapıyordu gelebilirliğine... Anlamıştı... o, hayatına gelmemek için ya da gitmek için girmişti.

Sonunda, dar sokaklarına küçük gelen bir aşkla her kapı aralığında karşılaşmaktansa, -içinden de terk edemediğinden -kendini sürgün etti kentinden İstanbul. Gidiş her yereydi; gidiş hiçbir yereydi. Dönüş kendine olacak olduktan sonra. Ne zaman sormuş, nasıl gelmişti hatırlamıyordu bu şehirlerin özeti otogara. Kendisi gibi yüzler aradı, kentliğine gidecek olanlara baktı. Tanımıyordu hiçbirini. "Kalk İstanbul!" dedi. "Yaşam, aşkın olduğu yerde, içinde kaldıktan

sofuluğumun desturuyla yok saydım Fatih'in fermanını ve
şimdi, her gün öldürüyorum aslımı.

Perva vaat eden dizelerle dize gelmeyecek kadar dizgin-
sizdim de şimdi, satırlayarak her bir harfimi, kendi şiirim-
de dizeleniyorum. Adımın iki parçalığı, doğuştan parçalan-
mışlığımın kanıtıymış da, ben, kısaca'lardan gidersem daha
uzunca kalırım akıllarda ve ön ad yoksulluğum eksilir 'sa
nıyormuşum' sadece...

Kaç kişi adından kaybeder hayatını? Adını söyle öyle su
Susmasam, sonra'mda neyi söyleyeceğim ki? Sekiz harfl
adım, sekiz ayrı dile çevrilse bile, anlatıyor önce'mi. Adı
söyle öyle sus!"

verdim cümlelerde. Cümle içinde yarım kaldım, sayfaya dökülemez oldum. Paha biçilebilir evredeki üniformalı yalnızlığımın apoletinde yeni bir yıldız istiyordum!

Yalnızlık, yeni bir konuşma biçimim oldu. Yalnızlığım, yan tarafımdı; yeri geldi, o da gelmez oldu. Ben bana kaldım. Kendime hükmettim rütbesizliğimle. Hükümsüz yalnızlığımı, yıldızlar arasında kaybettim. 'Her yara tende bir iz için, hatırlanması yasak bir giz için kabuk bağlar.' Bir kabuk bağlasa, çözeceğim yaratanları. Ben yaralarıma merhem değil, çocukluk sorularıma hümanist cevaplar istiyordum!

Zayi ettim evvelimi. Bâtın âhirlere zâhir hayaller kurdum. Çocukluk sorularıma, ucuz Freud bilgilerimle cevaplar buldum. Yaralarımı, özedönük zekamla sardım. Yaratanları aramadım. Her şeyi, kanın akış yönüne bıraktım. Sılayı gurbete takas eden ve menzili zorlayan-sollayan yollara açılan; gizi-gizemi içinde yolculuklara çıkılan ve ara açan dar geçitler istiyordum!

Aralardan geçtim, yolda kaldım. Ulaştığım yollar çekildi ayaklarımdan.

Vuslatı belli yolculuklarım, "şehirlerin özeti" otogarlara asılı kaldı. Yolsuz ve yolcusuz yolculuklara, içimde çıktım. Ben kendimi, içimde kaybettim. 'Buhran, dilimin kemiğini kırdı ve yamacına sığındığım efendi'lere, yarınsız sözler söyledim makamında.' Er'meden evliya oldum, çatmadan derdiğim dergahımda, 'bende'liğim'... suçumla aforoz edildim. Akıbetim kendime bırakıldı. Kardeş katline vacip gitmedi;

sonra o, o gittiğin her yerde... Aldığın son nefesi hâlâ içinde tutuyorsun, farkında mısın? Ancak sen'de verebilirsin son soluğu, son sonbaharında, sana ölüm var sanıyorsan eğer.

Bir çığırtkanın umut dağıtır gibi, kavuşma garantili sesine bulanıp bilet aldı. Yüzlerinin ayrılık tarafını cama yaslayan; vuslat tarafını koridora çevirenlere, onlar gibi yapmak; kendine, kentine, kendiliğine doğru, aslına yaraşır bir asillikle yolculuğa durdu. İstanbul, İstanbul'a gidiyordu. Herkes biliyordu ve kimse inanmıyordu sevdalı olduğuna. Dönüşüne bir şiir kattı, şiirine gece, gecesine mavi... İstanbul, İstanbul'a gidiyordu şimdi."

Mektup bittiğinde sanki bir uykunun kollarından kendimi kurtarmaya çabalarken, yere düşmüş gibi oldum. O'na içimden, yine onun satırlarıyla cevap verdim:

"Korkaklığımı zifiri bir karanlıkla örterek yazıyorum her şeyi. Suçlu yüzümü, güçlü ifadelerle maskeliyorum. Ben'den olmayan bir kibirle, kusarak savunuyorum ben'i. Hak ettiğim haksızlığıma beraat bekliyorum. Yani 'acizim', yani 'hatalıyım'... 'Evet suçluyum!' dememek için, yalanca susuyorum ve tek renk bir müziğe, serseri sözleri ortak koşuyorum.

Deniz aşırı bir kasabada su katılmamış bir hayat, su berraklığında ama sudan bahanelerle araya nehirler yarmayan ve yaşartmayan sözler istiyordum! Hayat tecil edilirken, kasaba il oldu; deniz gözlerimden taştı. Bahaneler sudandı ama aramız nehirlerde boğuldu. Sözlerimin feri söndü, fire

4

Dört yıl boyunca beraber yaşayacağımız bu hayatın içine onca ayrıntıyı ve anıyı sığdırabileceğimiz, ne Murat'ın ne de benim aklıma gelirdi. Şimdi duvarlarındaki hüzne kısık gözlerle baktığım bu evde ne kadar çok şey paylaştığımızı düşünüyorum.

Burada ağladık. Burada güldük. Paramız olmadığı için yiyecek alamadığımız ve aç yattığımız günler oldu. Yakacağımızın olmadığı soğuk kış gecelerinde, birbirimize sarılarak uyuduk. Eve geç gelişlerimizde, penceremizin önüydü nöbet tuttuğumuz yer... Birbirimiz için kavgalara girdik. Bu evde temizledik yaralarımızı. Hasta olduğumda bana ilaç bulup getirdi. Sabaha kadar başımda bekleyip, defalarca atletimi değiştirdi. Beraber evimizi temizledik. Beraber kirlettik. Zaman zaman Aylin de katıldı bu derbeder halimize. Vize ve finallerde üçümüz beraber, sabahlara kadar ders çalıştık.

Bazı geceler sabaha kadar Araz'a mektup yazardım. İkisi de başıma dikilir, "Vay bee! Hem şair hem aşık olunca insan, sabaha kadar yazar tabii" derlerdi. Sonra Aylin Murat'a sataşır, "sen bir kere bana "Aylin'ime" diye başlayan mektup yazmadın" derdi.

Murat, Aylin'le yaşadığı aşkın ardından kimseyi öyle

sevemedi. Ve kimse için bir daha hiç ağlamadı. Evimizi temizleyen, arada bir yemeğimizi yapan, güler yüzü ile en mutsuz anımızı bile bir şölene çeviren Aylin, Murat'ın hayatına hiç gitmeyecekmiş gibi girmişti ama ummadığımız bir anda hiç dönmeyecekmiş gibi gitti... En mutlu oldukları bir zamanda, bir veda notuyla kayboldu ortadan. Sanki hiç olmamış gibi... Benim can dostum bu gidişe anlam veremeden ve ne olduğunu anlayamadan, yaşadı sayrılı gecelerini. Yanında hep ben vardım.

Mantıklı bir insanın duygularına yenilişini görüyordum ona baktıkça... Oturup, hep beraber güneşin batışını seyrettiğimiz kayalıkta, Murat ile baş başa hiçbir şeye bakmadan sessiz durduk. Günlerdir ağlamaktan kızaran gözlerindeki hüzün içimi acıtıyordu. "Şimdi içimdeki bu boşlukla ben yaşayabilir miyim sence?" diye sormuştu bana. "Aşk sana sormadan, senden izin almadan geldi ve içine yerleşti. Orada bir boşluk yoktu ki şimdi olsun" dedim. "Aşk kendini oraya yerleştirdi ve şimdi gitti. O boşluk dediğin yerde kalan şey sadece acı. Onu yaşamalısın. O da giderse asıl boşluk o zaman başlar. Elbet o boşluk yeni bir aşk gelip oraya yerleşene kadar acıyla dolu olarak kalacak" diye cevap vermiştim ona. Dostumun o boşluğu hiç dolmadı. Yeni bir aşk hiç uğramadı ona... Yalnız ve acı dolu yaşadı hayatı. Tutunamadı hiçbir aşka...

Okulumuz bittiğinde ikimiz de İstanbul'da kalmak is-

tedik. Bu büyülü ve acımasız şehre karşı birlikte mücadele etmeye karar verdik. Ben hayalimdeki gibi yazar olacaktım. O da kafası ticarete daha iyi çalıştığı için bir kafe açıp, para kazanacaktı.

Ev sahibimiz Davut amca çoktan ölmüştü. Kira işlerine artık oğlu bakıyordu. Biz de ayrı ayrı evler tutmaya karar verdik. Daha doğrusu bunu ben istedim. Yazmak için yalnızlığa ihtiyacım vardı. Murat ne kadar ısrar etse de beni fikrimden caydıramadı. Gerçi Murat, Aylin'in hatırasını yaşattığı bu evden çıkmamak için uzun süre direndi ama ev sahibinin oğlu ısrar edince çıkmak zorunda kaldık.

"Kitaplarını yükledin mi arabaya?"

"Ha? Pardon Murat. Duvarlardaki hüzne dalmışım."

"Asıl üzülmesi gereken benim be oğlum!"

"Ya ne bileyim işte bir hüzün kapladı içimi."

"Bu evi biliyorsun. Bizim ilk göz ağrımız burası."

"Biliyorum."

"Kolay olmuyor anıları geride bırakmak."

"Ben geride bıraktıklarımı da hep yanımda taşıdığım için sorun olmuyor."

"..."

Son kalan eşyamızı da kamyona yerleştirdikten sonra dört yılımızın geçtiği bu evden koparcasına ayrıldık. Yeni evlerimiz birbirine çok uzak değildi ama asıl uzakta kalan şeylerle aramızdaki mesafe hiç kapanmayacaktı.

Yeni evlerimize taşınalı 3 yıl olmuştu. Murat istediği kafeyi açmış, bense ilk şiir kitabımı çıkarmıştım. Hatta bununla da kalmayıp yeni bir öykü kitabı yazmaya da soyunmuştum. Daha sonra, Murat'ın ısrarlarına dayanamayarak onun evine taşındım. Bu benim için de iyi olmuştu. Çünkü kitaplardan gelen yetersiz parayla kiramı bile ödeyemez hale gelmiştim.

Boş zamanlarımda kafeye gidiyor, dostuma yardım ediyordum. Çok büyük paralar kazanamıyorduk. Zaten öyle bir hedefimiz de yoktu. Mekanımızın adı "Cafe Deep Not"tu. Beraber bulmuştuk bu ismi. Daha çok öğrencilerin takıldığı bir mekan olmuştu kafemiz. Müşterilerimizle arkadaş gibiydik. Neredeyse isim isim biliyorduk hepsini. Küçük ama çok sıcak bir ortam hazırlamıştık onlara. Bizi öyle çok seviyorlardı ki, kalabalık günlerde herkes yardım ediyordu. Bazıları kahvelerini kendileri alıyordu. Parası olmayanlardan hesap almıyorduk. "Canın sağ olsun... bir sonrakine ödersin" en geçerli cümlemizdi. Akşam olunca arka tarafa geçiyor, biriken bulaşıkları beraberce yıkıyorduk. Hem de günün kritiğini yapıp dertleşiyorduk. Evi otel gibi kullanıyor, sadece uyumaya gidiyorduk. Ben haftada bir iki gün yazmak için kalıyordum. Hayatımın en mutlu günleriydi. Hiç unutamayacağım bir yığın anı ve ayrıntı.

İkinci kitabımı da çıkardıktan sonra kendime hatırı sayılır bir okuyucu kitlesi oluşturmayı başarmıştım. Okuyucularımın buluşma yeri "Cafe Deep Not"tu.

Uzun sarı saçları, bembeyaz teni ve gözlerinde sürekli taşıdığı bir tedirginlikle, her akşam aynı saatte kafeye bir kız gelmeye başlamıştı. Tek başına gelen bu kızın gizlice beni süzdüğünü çok sonra fark ettim. Bir akşam yan masalardan birinde koyu bir sohbetin içindeyken, benim kitabımı okuduğunu gördüm. Bu, bana onunla konuşma fırsatı yaratmıştı. Yavaşça masasına doğru yaklaşıp, oturmak için izin istedim. Gözlerinde beliren bir sevinçle "Beni mutlu edersiniz" dedi ve eliyle tam karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Kendimden emin bir şekilde oturup, gözlerinin içine baktım. Bana gülümseyerek "Şiirlerinizi çok beğeniyorum" dedi.

"Teşekkür ederim. Çok iyi sayılmazlar ama beğeneni bir hayli fazla."

"Ben sizi yeni keşfettim aslında."

"Zaten ben de çok eski değilim. İsminizi sormamda sakınca var mı?"

"Melek."

"Şimdi size, aynı isminiz gibisiniz desem çok klişe olur değil mi?"

Gülümseyerek "evet" dedi. Yaklaşık bir saat kadar sohbet ettik. Altunizade'de, büyük bir alışveriş merkezinde çalıştığını, Maltepe'de ailesi ile birlikte oturduğunu ve işinde çok başarılı olduğunu anlattı. Kitabımı tesadüfen bir kitapevinde bulduğunu ve okuduktan sonra bana ulaşmak istediğini söyleyince, izimi nasıl bulduğunu sordum. Bana, yayınevimi aradığını, ona burada beni bulabilece-

ğini söylediklerini anlattı. Konuşurken sürekli gözlerimin içine bakıyor, bunu fark ettiğimi anlayınca gözlerini kaçırıyordu. Elleri devamlı hareket halinde ve heyecanlı bir biçimde konuşuyordu. O akşam çok mutlu bir şekilde ayrıldı kafeden. Uzaktan bizi izleyen Murat yanıma geldi ve "İçimden bu kızın sana Araz'ı unutturacağına dair bahisler geçiyor, ne dersin?" dedi. Benim de içimden çok konuşmaması gerektiğinin geçtiğini öğrenince omzunu silkerek yanımdan uzaklaştı.

Ertesi akşam Melek yine geldi. Saatler süren sıcacık sohbetimizin ardından eve geç kalacağını söyleyerek, aceleyle çıktı. Onunla konuşmak beni rahatlatıyordu. İçinde büyük sırlar taşıdığına inanıyordum. Onu merak etmeye başlamıştım. Her akşam yolunu gözler oldum. Bir akşam masalardan birine oturmuş, kalabalık bir guruba şiirler okurken, arka masaların birinden beni izlediğini fark ettim. Sırtım kapıya dönük oturduğumdan, geldiğini görmemiştim. Gözlerinde kıskanç bir ifade yakaladım. Yanına gittiğimde biraz soğuk bir şekilde konuştu benimle. Dakikalar ilerledikçe, bu soğukluk yerini hüzne bıraktı.

Susuşlarıyla dolu bir akşamdı.

O akşam ilk defa çok özel şeylerden bahsetti bana. İçinde sakladığı kendinden... "Bazen hayatın çok hızlı aktığını duyumsarsın. Ve bu hayat denizinde 'ne' olduğunu düşünürsün. Kalabalık bir otobüs durağında, en köşede kalmış olansındır. Hiç fark edilmeyen... Kaldırımlarda hızlı hızlı yürürken, dönüp kimsenin bakmadığı... Hakkını ararken

...sini en kısık çıkan... Hep seven ama hiç sevilmeyen... Kimsenin her şeyi olamayan... Bazen tünelin ucundaki ışığa doğru yürürken arkadaki girişin çoktan kapanmış olduğunu bilemezsin. Geri dönüş yoktur ve ışık hep senden uzaklaşır... işte böyle! Hayatın figüran rolü verilmiş birisiyim ben" dedi ve gitti. O hafta hiç uğramadı kafeye. Gece Mefai'a anlattım olayı. "Sana ilgisi var işte oğlum anlamadın bu" diye sordu. "Anlamadım" dedim. Saklamak istedim hissettiklerimi.

Yine aklıma Araz gelmişti. Bu koca şehirde ben çok değişirken, onun o sahil kasabasında hiç değişmeden kaldığını düşünmüyordum. Kendini değiştirecek her şeyden koruyabilme yeteneğine sahip ender insanlardan biriydi o... Bense savuran her rüzgâra bağrını açmış bir tutunamayan... Onun güçlü karakterine hayran olan ama onun gibi olabilmek için fedakarlıkta bulunamayan bir tutunamayan!

Mektup yazmayı giderek seyrekleştirdiğim günlerdi. İstanbul aklımı başımdan almış, yerine tanıyamadığım bir ben koymuştu. Ona telefon edip sesini duymayalı aylar olmuştu. Kendimi suçlu hissediyor ama bu suçu ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmıyordum. Kendimle kendimsizlik arasına sıkışıp kalmıştım. Kendimden uzaklaştıkça, kendimi tanıyamıyor, yeni kendime de alışamıyordum bir türlü. Bir başka kendim olmak değil; kendimsizleşmekti korktuğum...

Ben sadece onun kahramanıyken, şimdi yavaş yavaş herkesin kahramanı olmaya başlamıştım. Sadece bir kişiyi ve bir kişiye yazarak, herkesin olmak tuhaf bir duyguy-

du. Yalnızca onu anlatırken, herkesin seni sahiplenmesi ve herkesin sende kendinden bir şeyler bulması ama senin kendini "sadece" onda anlamlandırman garip bir kaos yaratıyordu.

Yazar olmak; duygularını satmak, sır fahişeliği yapmak gibi geliyordu bana. Yazdığım her kitapta etrafım biraz daha kalabalıklaşırken, ilham kaynağımı çıplaklaştırıyordum. Yazdıklarımı alkışlayıp benim ilham perim yerinde olmak isteyen ve o ilham perisini ulaşılmaz gören kalabalıklar, o periyi öldürdüklerini bilmiyorlardı. Herkesin kendinden bir şeyler bulduğu şiirlerimin varlık nedeni ellerimden kayıp gidiyordu.

Tam da o günlerde Iğdır'ın bir köyünden, beni hiç tanımayan bir kız, hiç unutamayacağım bir mektup yazmıştı. Ayşenur Can isimli bu kız; şöyle diyordu uzun satırlarında:

"...bir de şu var; siz şairler, duygularınızı isimlendirmek konusunda bir beceriye sahip olduğunuz halde ve başkaları sizin sözlerinizle kendi sözsüzlüklerine çareler bulduğu halde sizler yani şairler neden hep kaybedersiniz, neden en içten gülüşlerinizde bile gözlerinizle ağlarsınız? Ve en ilginci karşınızdaki insanlar, ki çoğunlukla kadınlar, neden sizin ne değerde olduğunuzu okurunuz kadar bilmez?.." Ve devam ediyor mektup; *"...sizin adınıza şunu çok merak ediyorum: Hayatınızın en derin çıkmazlarını, ya da çare yoksunu olduğunuz zamanlarınızı, yazıya dökerken, benim dediğiniz sözcüklerin, adını duymadığınız, yüzünü görme-*

diğiniz insanların dünyasına girmesi, sizi ürkütüyor mu? Ya da kendinizi açıkta kalmış olarak, sır'sız kalmış olarak hissediyor musunuz?.."

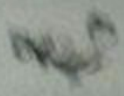
Bu mektubu Murat'la defalarca okuduk. Ayşenur'u merak ettik. Ve onu çok tanımak istedik.

O ırak sahil kasabasında, rüzgâr tepesinde denize doğru yabancı rüzgârlar esiyordu şimdi. Bana bunca yazdıran şimdi yalnız ve acı çekiyor. Yeşil çimenlere uzanıp gökyüzünü seyrettiğimiz günler geldi aklıma. "Biliyor musun, sen olmasan yazamazdım!" demiştim. O da bana şöyle bir hikaye anlatmıştı: "Bir adam çok sevdiği bir kadına şiirler yazıyordu. Sonra o kadın ansızın onu terk etti. Adam kadının ardından şiirler yazmaya devam etti. Daha çok yazdı. Ve günün birinde çok ünlü bir şair oldu. Yıllar sonra kadının yaşadığı kente gitti ve büyük bir şiir dinletisi sundu. Dinleti bittiğinde kadın kolunda kocası ile çıkışa geldi ve adama "merhaba" dedi. Adam ona sıradan bir insana bakar gibi baktı. Kadın, "Beni tanımadın mı?" dedi. Adam, "Hayır tanımadım" dedi. "Nasıl tanımazsın! Uğruna şiirler yazdığın kadınım ben. Seni şair yapan kadın." dedi kadın. Adam kadının gözlerine baktı ve şöyle dedi: "Keramet sende olsaydı, o kolundaki adam da şair olurdu..."

Sustuk. Uğruna yaşadığım ne varsa, hepsini bilir; ama beni onurlandırmak için hiçbir şeyin farkında değilmiş

gibi davranırdı. Yine kendimi bir yığın ayrıntının içinde bulmuştum.

Ertesi hafta Melek, kafeye bir arkadaşıyla geldi. İlknur... İncecik bir kızdı İlknur. İzmirli olduğunu söyledi. Söylemese de belli oluyordu zaten. İzmirli kızların neden bu kadar güzel olduğunu hep merak etmişimdir. Yüzünde taşıdığı gizli bir hüzün vardı. Melek, arkadaşının bir sorunu olduğunu ve bana danışmak istediğini söyledi. Büyük bir zevkle yardım edebileceğimi söyledikten sonra kısa bir süre sustuk. Kahvelerimizi yudumlamaya başladığımızda, yavaş yavaş dili çözüldü İlknur'un. Konuştukça açıldı ve sonunda her şeyi anlattı. İlknur, evli bir erkeği seviyordu. Aralarında yasak bir ilişki vardı. Kısa zamanda iyice bağlanmıştı sevdiği adama. Fakat bir şeyler yolunda gitmiyordu. İlknur, adamın bir başkasını sevdiğinden şüphelenıyordu.

"Yani karısından hariç bir başka kişiyi mi seviyor?"

"Etrafında çok kadın var. Hangisi olduğunu bilemiyorum ama içgüdülerim onun başka birini sevdiğini söylüyor."

"Sence onu bu kadar kıskanmalı mısın?"

"Nasıl yani?"

"O zaten sana ait değil ki?"

"Biliyorum. Ama çok tuhaf. Onu karısından kıskanmıyorum. Başkalarından kıskanıyorum."

"Peki bunu ona söyledin mi?"

"Evet."

"Nasıl karşıladı?"

"Aslında pek bir anlam veremedi buna. Yani birilerini kıskanacaksam, bu kişinin karısı olması gerektiğini söyledi. Bunun dışında kalan kişileri kıskanmamın çok anlamsız olduğunu söyledi."

"Peki karısından başka kişilerle ilişkisi olduğunu kabul etti mi?"

"Hayır. Böyle bir şey yok dedi ama ben yine de onu çok kıskanıyorum."

Kahvesinden bir yudum daha alarak Melek'e baktı. Melek onun elini tutarak, "Üzülme arkadaşım. Ben yanındayım" dedi. Sonra bana dönerek, bu durumun ne olduğunu sordu. "Kadınlar evli birini sevdiklerinde, kendilerinde şu hakkı görüyorlar: Eğer karısının dışında birini sevecekse, bu kişi öncelikle ben olmalıyım... Erkekler bunu anlayamazlar. Yani, 'Zaten evliyim. Neden bu kıskançlık' diye düşünürler." dedim.

İkisiyle de uzun uzun sohbet ettik. Daha sonra İlknur, müsaade isteyerek ayrıldı. Kapıdan uğurlarken, bu ilişkinin her ikisine de zarar vereceğini ve her şeye rağmen bitmesi gerektiğini söyledim. Ela gözlerinde yaşlar toplanmaya başlamıştı. "Teşekkür ederim" dedi ve gitti. Yine Melek'le baş başa kalmıştık. Ona bakarken Araz'ın hiç aklıma gelmediğini fark ettim. Daha önce de yaşadığım sevdaların içinde hep "o" vardı. Ama bu kez başka türlü bir şey olacağını sezinliyordum. Sanırım yıllar sonra yeniden aşık

olmaya başlıyorum. Böyle zamanlarda çok üretken oluyorum. İçimden sürekli yazmak geçiyor. Sanırım yüreğimin unuttuğum yerleriyle yeniden tanışmaya başlıyorum.

On beş gündür kafeye uğramıyorum. Evde sürekli yazıyorum. Böyle zamanlarda Murat bana hiç karışmaz. Dünyada onun kadar anlayışlı başka biri var mıdır bilmiyorum. O benim hayattaki en büyük desteğim. Birden içimden dostumun en sevdiği yemeği yapıp, onu mutlu etmek geldi. Hemen telefon ettim.

"Dostum bu akşam erken kapat."
"Niye?"
"Sana en sevdiğin yemeği yapıyorum."
"Karnı yarık?"
"Evet."
"Sen harikasın ya!"
"Gelirken ekmek bul bir yerlerden."
"Tamam dostum."

Bir saat sonra, salata ile birlikte nefis bir sofra hazırlanmış, Murat'ın gelmesini bekliyordu. Evin bir köşesinde oturmuş, Melek'i düşünüyorum. Saf ve masum yüzü geliyor aklıma. Tam o sırada kapı çalıyor. Elinde bir somun ekmekle içeri giriyor dostum. Ekmeği dilimlerken, Murat banyodan sesleniyor. "Posta kutusuna bakmamışsın?"

Bana bir mektup geldiğini anlıyorum. "Okuyucu mektubu mu?" diye sesleniyorum. "Hayır. Araz'dan..."

O an öylece duruyorum. Gözlerimde bir hüzün beliriyor. Ve yeniden Murat'ın sesi. "Montumun iç cebinde. Alabilirsin."

Uzun zamandır onun mektubuna dokunmamıştı parmaklarım. Hiç beklemediğim bir şeydi bu... Yemekten sonra odama çekildim ve titreyen ellerimle açtım mektubu. Satırları beni ne hale getirecekti kim bilir...

"İntiharlardan ölümsüz, ihanetten ölümlü yüreğim, senzede acılarla küçüldü yine; bu gece, dün gece, gecelerce...

Oysaki çocuk sesleriyle sakinleşen bir yaşamın kıyısındayken ve yankılarımda yakamozlar biriktirme telaşesindeyken başlamıştı her şey. O zamanlar, umudun kırık aynasından bakıyordum yarınlara. Her kırık parça, anımı karartıp, anılarımı kırmızıya boyuyordu. Gülüşlerim, neşeli baharları barındırıyordu içinde. Aşk, usanılası hayatların, tekil sevinciydi gönül lügatimde.

Sevmek ve sevmemek arasında say ederken adınla nefes alabilen bir beden bulmuştum ayak ucumda. Nöbetine orduları çağıran bu serüvende, çok figüran girdi yaşantımıza. Denklemine bir bilinmeyen ekleyecek kadar iyi tanıyorduk bu hayatı ve beklemeyecek kadar iyi biliyorduk, geçen yılların yalanlarını. Çok uzak mekanların beraberliğinde yol alıyorduk aşk'a. Ama şehirlerarası büyüyen bu sevda, er geç vuslata erecek sanıyorduk. Ve ben, sana uzak yıldızlardan, en yakın parlaklıklar biriktiriyordum güncemde.

Zaman geçtikçe kazınan, kazındıkça kapanan bir yaranın iki ucunda kanıyorduk ama kan kaybeden ve acil yaşlar döken hep ben oluyordum. Sana gelmenin adıydı 'gitmek' ve ben her gelişimde, vardiyası vurgun hiçliğime gidiyordum kendimden. Senin gemilerin yanaşacak rıhtım ararken maviliklere, ben seferler düzenliyordum; seyyah gençliğin, rıhtımsız, limansız ve gemisiz esirliğine.

Oysa ben sana baharın aydınlığı kadar saklanmıştım ve sana yalansız yanışlarda susamıştım.

Gülüşün ağlatırken kadınlığımı, ben çocukluğuma giderim. Orada yoksun ve olmayışına kefen sarabilecek kadar, kundaksız bir sevda artığından geldim. 'geldim' diyebilmek içinse, çocukluğumu öldürebilecek kadar senindim.

Yüz gece, yüz yerden, yüzüme usturalar düştü. Her izde bir yüz kaldı. Kalan her izde anılar yüzdü. Acılar gözümden yüreğime düştü; izler gecelerime gizler doğurdu... Bu dört duvar, bu sensizlik her gün biraz daha uzun. Kapımda bekleyen umut dolu bahar bile sensiz içime sığmıyor. Yakın infilaklar sokağında, uzak isyanlar dolaşıyor. Şehir sıcak, kent soğuk. Caddeler, mahşer yalnızlığıma sahiplik yapamıyor ve tüm sahipler iyi bir oyunun kabir azabında baş rolleri oynayamıyor. Perde inmiyor, sahne kapanmıyor...

Beni benden ayıran, beni bana ayartan sevgili! Henüz karşına çıkmadan, karşı çıkmadan, kayıp gittin, kaybedip gittin. Küfür gibi kanayan bu yaradan yangınlar doğuyor. Alev alev sönüyor, cayır cayır susuyorum. Sana ait ne varsa

yakıp yıksaydım keşke diyorum. Ne çare gücüm yetmiyor. En büyük sevgiler geçiyor yanımdan, bakamıyorum. 'kendini intihardır bu' diyorlar, diyenlere de bakamıyorum.

Seni bilmeyenlerin bilmelerine 'sen' ekleyemem ki! Kapılarımın ilk açılışıyla kapandığını hangi kelime koynunda söyleyebilirim ki! Anlamını kaybeden cümleler arasında, silik bir bekleyişte tükeniyorum. Her tren, her otobüs gidiyor ben kalıyorum. Ya da her tren, her otobüs ve her kırlangıç kalıyor ben kanmıyorum...

Şimdi sen, bunca cümlenin ardında neler var, her zamanki gibi bilme! Sadece, sadece beni bana ver artık ve peşinden sürükleme... Peşinden sürüklenmek adına son kez, bu sürüklenmeyi bitirmek adına ilk kez; İstanbul'a geliyorum!"

Elimdeki mektupla kalakaldım. Onu bu şehirde görmek. Ona dokunmak. Acı bir bedel ödetecekti bana. Odamdan dışarı çıktım. Murat salonda oturuyordu ve kaygılı gözlerle beni izliyordu. Masadaki paketten bir sigara aldım. Dostum, sigaramı yakarken dışarı çıkalım teklifinde bulundu. Sahile indik. Hasır'da oturup, birer çay söyledik. Söze Murat başladı.

"Ne yazmış?"
"Buraya geliyor."
"Ne?"
"Buraya gelecekmiş."
"Ne zaman?"

dik sarhoşluğu yaşadım yeniden. Başım dönmeye başladı. Ellerim titriyordu. Konuşsam sesimin de titrediği belli olacaktı.

Murat, elindeki valizi aldı ve "Hoşgeldiniz" dedi. Araz ise saygılı ve biraz mahcup bir gülümsemeyle cevap verdi. Sonra uzunca bir süre birbirimize kilitledik gözlerimizi. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyorum. Sessizliği bozan şey Murat'ın "Gidelim isterseniz " sözü oldu. İkimiz de bir uykudan uyanır gibi olmuştuk. Ağır adımlarla otogardan çıkışa doğru giderken, Murat bizden birkaç adım geride kaldı. Bunu bilhassa yaptığını biliyordum. Aramızdaki garip sessizliğin bozulmasını istiyordu. Oysaki biz onunla en çok susarak konuşurduk. Bir taksiye bindik ve hızla eve doğru gitmeye başladık.

Arka koltuktaydık. Yüzünü cama doğru dönmüş dışarıyı seyrediyordu. Şehrin kalabalığı ve bu bilmediği kentin hızı başını döndürmüşe benziyordu. Gördüğü her şeye dikkatle bakıyor ve şaşırıyordu. Bir an yüzünü bana doğru döndü. Ben hâlâ onun gözlerindeydim. O an biri bana kirpiklerinin sayısını sorsa söyleyebilirdim. "Hiç sana benzemiyor bu şehir; peki sen niye bu şehre benzedin?"dedi. Başımı öne eğip, bir suçlu gibi sustum.

Eve gelmiştik. Valizini bu kez ben taşıyordum. Yukarı çıktık. Murat, "Siz rahatınıza bakın. Benim kafeyi açmam gerekiyor" dedi. Sonra bana dönüp, "Yerleştikten sonra eğer uykusu yoksa kafeye gelirsiniz, kahvaltı yaparız" dedi. "Tamam" dedim. Evi günler öncesinden temizlemiş,

hatta camları bile silmiştim. Titiz olduğunu biliyordum. Valizini arka odaya koyup salona döndüğümde onu koltukta otururken buldum. Evin içini sakin bir tavırla inceliyordu. Duvardaki resimlere baktı ve "Zevkli döşemişsiniz." dedi.

"Yorgunsundur. İstersen biraz uyu içerde?"

"Hayır. Yolda uyudum."

"Peki o zaman ben çay ko..."

"Gerek yok. Bir şey istemiyorum."

"Birazdan kafeye geçeriz. Orda bir şeyler içeriz."

"Peki. İstediğin gibi olsun."

"Yarın sana İstanbul'u gezdireceğim."

"Bana yolladığın kitaplarında anlatmışsın İstanbul'u... Görmüş kadar oldum ama yine de beni bu kadar şaşırtacağını tahmin edemezdim."

"Evet. Burası İstanbul. İnsanı büyüleyerek öldürüyor."

"Hâlâ aşık gibi bakıyorsun bana."

"Ben sana hep aşık kalarak yaşadım."

"Kendini kandırma. Kimse birine aşıkken başkalarını sevemez!"

"Hayır Araz, düşündüğün gibi değil."

"Sen bu şehirde, bu hızı yaşarken, benim küçük kasabamın hep aynı sakinliği yaşayan gecelerinde ne düşündüğümü nerden bileceksin!? Önce azalan, sonra yok olan mektupların, telefonların, bana ne düşündürür sence? Gözlenme bak ve söyle... Çok mu saf görünüyorum?"

"Lütfen bu kadar acımasız olma."

"Acımasız olan sendin sevdiğim. Ben seninle birlikte

ölebileceğimiz günü düşünürken, bensiz yaşayabilen sen- den sevdiğim. Bak sana hâlâ sevdiğim diyorum; çünkü ben seni içimden terk etmedim! Çünkü ben seni intihar etme- dim. Çünkü ben uğruna ölebileceğimi sandığım biri için yaşadım hep!"

Son sözlerini o kadar bağırarak söylemişti ki bunu kendisi de fark etti ve birden sustu. Nefes alıp verişi hız- lanmış ve gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Yanına oturup ona sarıldım. Artık ben de ağlamaya başlamıştım, ikimizde hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve birbirimize sımsıkı sarılıyorduk. "Böyle olmamalıydı... böyle olmamalıydı", diye bağırmaya başlamıştım. Kontrolümü yavaş yavaş kaybediyordum. Başını göğsüme bastırıp koltukta ileri geri sallanırken buldum kendimi. Saçları parmaklarımın arasında düğüm olmuştu. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerine baktım. Yıllar sonra ilk defa bu kadar çok gözyaşı döküyordum. İkimizin de hıçkırıkları birbirine karışıyordu. "Meğer ne çok sevmişim seni" dedim. O ise elleriyle göz yaşlarımı silerek sordu; "Bunca sevdiysen beni, bu gemi nereye gitti usta?" İçimde sessizce bir şiir kırıldı...

"yalnızım çünkü sen varsın"

"gel" desen gelirdim
gittiğin uzak da bendim
dağ gibi bir ihanetten düştüm
bu kendime son gelişim
ölümbaz öpüşler kusuyorum ceplerime
kendimi suçüstü yakalıyorum
ve kentsizliğimin isimsizliğini
Araz'a uyak düşüyorum
gözlerime senden düşler sürüyorum
ıslak bileklerim kan bayramına yatıyor
bana en büyük tehdit yine ben oluyorum
sonra bir durağa yaslanıyorum
sonra bir kente
ve sen gidiyorsun
ben kanıyorum
diyorlar ki
"kendini dinleme hiçbir şey söylemiyorsun"
oysa "gel" desen gelirdim biliyorsun

yorgun Haliç'e biraz inat
biraz ihanet bırakıyorum
ellerinden bir tedirginliği bir tehdidi avuçluyorum
aklıma düşüyorsun
düşüyorum
düşünce
üşüyorum
azgın hüzünlerle körlüğüme göçüyorum
ayrılığın saati kaç geçiyor bilmiyorum
yalanlarımla bir hiçlikteyim

beni içinden kaç
bu kentte her yağmur kendini ağlar
aklıma düşsen yalnızlık oluyorum
ağzımdaki uykudan öpmüyorsun nicedir
nerde kimi üşüyorsun
artık kendini yakan bir ateşim
kendimize birbirimizden düşler yapamıyoruz
şimdi boş duraklara yaslanıyorum boş kentlere
oysa "gel" desen gelecektim

gün düşlerime dönüşlerimde
bakışın içiyor beni gözlerimden
gövdemi düşürüyorum güz yavrusu duraklara
uzaklığına uzanıyorum
sevdiğin sonbahar geçiyor üstümden
ama artık hiçbir göğü içmiyorsun dudaklarımdan
yıkılıyorum şarkılara
"kimseler biliyor"
yalnızlık dostumdu
şimdi korkum oluyor
oysa "gel" desen gelecektim

artık her şey kımıltısız bir geceye dönüşüyor
güz artığı saçlarımda oynaşan sensizlik
göz karana yenik düşüyor en korkak yanlarımdan
kendimi yitirdikçe sana gidiyorum
göbek çukurumda sobelere karanlık uyutuyorum
düş satıcısı ispiyoncu bir ihtiyarın insafına kalıyorum
uysal yalnızlıklar satın alıyorum

gülüşümle ödeyerek
ve içimde yalancı bir katil taşıyorum

yeni utançlar biriktiriyorum eski günahlarıma
cüzamlı ruhlar cehennemine gidiyorum ben
kirli sözlerimi temize çekme
oysa "gel" desen gelecektim

gözlerim ihanete ihbar taşıyor
kuşkulu bir cinayeti fısıldıyor kaşlarına
sözü namluna sürmelisin şimdi
en yaralı yanımdan vurmalısın beni
çünkü uçmak düşmeyi göze almaktır

avlunda bıraktığım
az kullanılmış intiharları deniyorum
ne vakit nikotinli ellerinden yola çıksam
susuşuna kan döküyor gözlerim
sen gözüne çiğ kaçtı sanıyorsun
oysa bilmelisin Araz'ım kimsenin içi görünmez
ve hiç bulamadıklarını
asla yitiremezsin
bak şimdi aramızda sessiz kalıyor
söylenecek bütün sözler

her sabah akşam oluyorsun
alnından ellerine damlıyorsun
yüzündeki yağmurla iniyorsun kente
içine dert oluyorsun kentin dışına yağmur

yüreğinde dağılıyor kristal şehirler
duvarların kan öksürüyor ve sen
başkalarının gözlerini
yüzümde aramamayı öğreniyorsun
beni bir durağa yaslıyorsun
beni bir kente
gidiyorsun
oysa "gel" desen gelecektim

susmak en inatçısı olmaktır yalnızlığın
en susmak da neydi öyle
sen en dinlerken

biliyorum Araz'ım
insan kendini bulmamalı hep aramalı
gittiğin yerden başlıyorum öyleyse
gece cinnetlerimi de alıp yanıma
denize bakmayı bilmeyenler bir gün mutlaka boğulur
işte bundandır gözlerinden kaçışlarım
siz hiç yar saçının bir telinden kendinize gurbet
yaptınız mı
ben şimdi gurbetim
içimde taşıyorum
heba olsa da 'sen'lerce yılım
oysa "gel" desen gelecektim
ömrümden düşürdüğüm
sol anahtarlarına takılıyorum hep
ve hayat yüklü kamyonlar geçiyor üstümden
şairler ölüdür derler inanmıyorum

en karanlık ceketimi giyiyordum
ışığa kördüm çünkü
şimdi ise güneşe ilerliyorum
dirilmek için

kimliği paslanıyor eski bir anarşistin
gecenin kör gözünden utanıyorum
hadi bana en militan kelimelerle saldır
batır içime cümlelerini
beyhude bir dehşet bırak
hak ediyorum
gizlilikten ölmek üzere olan
bir akrep sızıyor içime
can kaybından ölüyorum
cenazemde namaz kılacağım
zan altındayım
yalanıma inanıyorum
yorgun söylentiler kanıyor solgun yaralarımdan
kırılır mı bilmem hüznümde taşıdığım kin
kinim kendime susuşum sana küsüşüm tüm dünyaya
üstü kalsın ihanetimin "gel" desen gelecektim

yine bir tren geçiyor içimden
sen kesiliyorum gülüşümün karşılığı
saçların bir rüzgârın öyküsünü taşıyor
görmüyorum söylemiyorsun kırılıyorum
hiçliğimin etleri yolunuyor şizofrenik bir gecede
sana bir öykü çıkarıyorum ağzımdan
süsle beni ey aşk geçtiğin yerleri öpüyorum
yarısı yanık bir aşkın küllerini taşıyorum

dişlerindeki nikotin tadı terkimde
sirenler ve ateş hatları içip sesini peydahlıyorum
kendimden ve kentimden
ıslak ceplerimi buluyorum el yordamıyla
yasadışıyım
tutukla beni gözlerimden

kalemim bitti yitirdi şiirini şuur
öldü kanımdaki mürekkep balığı
solumdaki sise intihar etti intiharlar
bir aşkı kaça katlayabilirdi ki ezik bir yürek
yaşamak için geç bir zaman
ölmek için ise erken

çok davullu bir senfoni sürçüyor
dikiş tutmaz ayrılığımda
kirpiğinden yapılma bir dar ağacına
geceyi asıyorum
yoksun
bu yağmurlar ıslatmıyor beni
bir durağa yaslanıyorum sensiz
gidişinin en sessiz harfinden yırtılıyorum
"gel" desen gelecektim oysa
kulaklarımdan bordo denizler dökülüyor
şimdi herkes biraz sen biraz acı
göğsümde bir vagon
gizli sözler batıyor fırtınalar çıkıyor üstüme
şakağımda
intihar acemisi bir şairin delilik provaları

arkandan uluyan kapılardan söküyorum kokunu
yokluğunu kokluyorum
yokluğunu yokluyorum
çöz gözlerimi senden hadi ücranda yak bakışımı
gözlerine bekçi sevdam dünden ve senden kalmayım

içine her düşen
kendi keşfi sanıyor seni
oysa sen
melekleri bile kıskandıracak kadar kendinsin
ve kendini acıtmak istiyorsun
ama güller kendine batamaz
bilmiyor musun
"gel" mi diyorsun

herkes kendi gördüğüne bakar
peki hayatın rüzgârında kime yelkeniz
kıpırdamadan duramayız bir aşk boyu
hadi en kanadığımız yerden susalım
"gel" desen gelirdim
"git" dedin ve gittin
Aşka...
Rüzgâra.
Ayrılığa.
Zamana.

Eyvallah

5

Murat, karşısında bizi görünce gülümsedi. El ele tutuş-
muş, kafenin orta yerinde duruyorduk. "Kahvaltı için geç
kaldınız. Şimdi size sadece tost ikram edebilirim" dedi.
Hep beraber bir masaya oturduk. Sonra birden kapı açıldı
ve içeri Melek girdi. Göz göze geldik. Başını öne eğip, geri
döndü. Onu bir daha hiçbir yerde görmedim.

Şimdi kafede bizden başka kimse yoktu. Çaylarımızı
yudumlarken, bir yandan da koyu bir sohbete başlamıştık.
Ben biraz dalgındım. Araz, Murat'a doğup büyüdüğü sahil
kasabasını anlattı. Ben ilk defa duyuyormuşçasına yeniden
dinledim. Arada bir yükselen kahkahalarımız, duvarlarda
çınladı. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadık. "Bugünü
kutlayalım. Size boğazın en güzel lokantalarından birinde
balık ısmarlamak istiyorum" dedi Murat. Bu cazip teklifi
geri çevirmek mümkün değildi. Hemen yola koyulduk.

Hep birlikte boğazda balık yedik. Masamızda yok yok-
tu. Sanırım felekten bir gece çalmak dedikleri şey buydu.
Lokantadan çıktığımız gibi kendimizi sahile attık. O kadar
neşeliydik ki... Murat'ın uzun zamandır ilk defa bu kadar
eğlendiğini gördüm. Üçümüz kol kola sahilde yürüdük.

İyot kokusunu içimize çektik. Yarım yamalak sözlerle, bağıra bağıra şarkılar söyledik. Banklarda oturup denizi seyrettik. Bebek, Ortaköy ve Beşiktaş sahilinde, yakalamaca oynadık. Çocuklar gibiydik hepimiz. Bunca yıl, bunları yapmak için beklemiştik sanki...

O gece yüzümüzden gülüşler hiç eksilmedi. Murat bildiği bütün fıkraları anlattı. Gece boyunca bizi güldürdü. Sabaha karşı eve döndüğümüzde, konuşacak ve gülecek şeylerimiz hâlâ bitmemişti. Enerjimiz, yorgunluğumuzu gizlerken, hiç anlamadığımız bir vakitte her birimiz oturduğumuz yerde uyuyup kalmıştık.

Ertesi gün öğlene doğru uyandık. Murat hemen dükkana gitti. Biz aheste aheste bir kahvaltı sofrası hazırlayıp, gülüşlerimizle dolu bir kahvaltı yaptık. Sonra hemen İstanbul'un büyülü kucağına attık kendimizi. Araz bu kente aşık olmuştu. "Hiç dönmek istemiyorum" dedi. Buraya ilk gelişimi hatırlattı bu söz bana. Oysa bu şehir neleri aldı benden, bu büyüyü kollarıma bırakırken... O bunu daha bilmiyordu.

Birlikte Taksim'e gittik. İstiklâl Caddesi'ne... dolaşmaktan en keyif aldığım yere yani... Defalarca bir baştan bir başa yürüdük o caddede. Sonra, ara sokaklara girdik. Tinerci çocuklar, travestiler, fahişeler, katiller, kapkaççılar, hırsızlar, polisler ve uyuşturucu satıcılarını gördük. Bir üst caddedeki pahalı mağaza vitrinlerinden kendisine elbise beğenenlerle ilgisi yoktu buradaki insanların. Hayat burada da akıyordu ama bilenler biliyordu işte bu akışı. İşte buydu büyük şehrin gerçeği. Öldüren bir cazibesi var-

...Herkes buna aldanıyordu. Bir kara dul örümceği gibi, şehvetini tattırdığı insanlarını öldürüyordu bu şehir. Arka sokaklarda...

Eminönü'nde balık ekmek yedikten sonra onu Fenerbahçe'ye götürdüm. Şimdi eğlence merkezi olan bu yerlerde, bir zamanlar tek eğlencenin, yan yana duran dört tane büfeden birini seçip tost yemek olduğunu anlattım. Şaşırdı. Sonra eskiden mesire yeri olan bölüme geçtik. Basketbol potaları hâlâ yerinde duruyordu. Daha sonra buruna gittik. Bir banka oturup denizi seyrettik. Bir simidi paylaştık orada.

O küçük sahil kasabasındaki yere çok benziyordu burası. O yüzden defalarca tek başıma buraya gelmiştim. Rüzgâr yine esmeye başlayınca, onun da saçlarının rüzgârla olan dansı başladı. Tepe geldi aklıma. Durup ona baktım. İçim çekildi bir an.... Keşke bu şehir beni kandırmasaydı, dedim içimden. "Beni neden unuttun?" diye sordu birden. "İçinde kim vardı senin o zamanlar? Ben yoktum biliyorum. İçindeki yok'tan başka kim vardı diyorum?" Önce sustum. Gözüm uzaklara daldı. Sonra gözlerine bakıp: "Şimdi üç şey var; sen, ben ve bir de "biz"... biz diyorum sana.... anlasana...."

Ellerimden tutup konuşmaya başladı. "Şimdi karşımda bir adam var; bir fotoğraf sessizliği ile denize karşı durmuş, lodosun eskittiği suretinde eski aşkını arayan. Arkasında boğazın pusu, nemli sokak taşları, uzakta İstanbul sesleri, içinde o sızılı boşluk mavi bir efkarla sarmalanmış. Ve koridor boyu uzanan, geçtiği bütün duraklarda sana bezenen,

bir teras dolusu suskunluk alınız elime harf harf... Adına gü-
nesk ülkenin anlamlarını değerken... Karşımda bir adam ve
şu anda; gün'celine düştüğü mayıslı saatlerle benli zaman-
ların izini süren. Sen ki bir dar zaman muhtuluğuyduın yüre-
ğime susuveren. Ben ki yüreğinin kıyısında tazıdığın uçuru-
ma dokunabilen ilk kadın."

Susuz. Denize bakıp ve gülümseyerek devam etti:

"Buraya gelmeden önce seni düşündüğümde, hiçliğe benzeyen bir duygu yokluyordu yüreğimi, ne diyeleniyor, ne nefret ediyor, ne kızıyor, ne seviyor... Yani içimdeki 'hiçbir şey'; aslında senin düşüne düşmüş her şeydi. Yani adını bir türlü koyamadığım ince bir suzi. Şimdi bakıyorum karşımdaki adama; düşlerinin yüz ölçümlerini kurtulayabilecek kadar hayata kafa tutabiliyorsun. Hayatsa, seninle ilgili bütün başkaldırışlarında, sen başını kaldırmadığında susuveriyor ancak."

Akşam karanlığı çökerken sulara, Araz'ın sözleri içimi delerek geçip gidiyordu. O konuşunca şiir gibi konuşurdu. Nefreti de şiire benzerdi, sevgisi de... İnsan bazen anlayamazdı onu. Neyi anlayamadığını da anlayamazdı... Ben bir sigara çıkardım cebimden ve rüzgârla savaşarak yakmaya çalıştım. O ise devam etti şiirine... "Biliyor musun; umarsız bir yıkımdı gidişin. Liman boyu uzanan iç kanamalı bir suskunluktu bizden geriye kalan. Oysa bilmeliydin; bütün bir hayatı ürpererek yaşama cesaretiydi aşk. Ve yola çıkıldığında göze alınmalıydı aşkın adressizliği. Sen bir tepeden masal gibi geldiğinde gözlerime, ben kendi masalımı terk edip, gözlerine benzeyen bir deniz seçmiştim kendime. Bana

aşkı öğretmişsen yorgun, terli bir tepede; bırak isyanım tam olsun yüreğimin sessizliğindeki kıyamete... Bilirim sen kendince bir hayatı onarmaya düşkünsün. Onarmak içinse gidişin; sen önce seni affet. Adına mavi dediğin çoğul eksikliğinde... Bazen seni affedebilir miydin, beni ağladığında?"

Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Ama yinede gözlerinin içinde bana uzanan sevgi köprüsü, hayatla olan bağımı güçlü kılıyordu. Tam söze başlayacakken parmaklarıyla kirpiklerime dokunup, "İşte ben seni böyle seviyorum" dedi. Parmak ucuyla kirpiğime dokunup sevebilen kaç kişi girmişti ki hayatıma? İşte bütün sır buradaydı. Tekrar konuşmaya başladı. "Bilirsin; ben ki kabilesiz bir savaşçı. Sendenden aldığım bütün anlamları sana geri verdim. Bir 'içim' kaldı bende, bir de aklımın aldanmışlığı. Haklısın sen de bensiz sularında elbet denizi aşmış bir okyanus telaşı yaşanacaktı. Bağışla sözlerimi. Bağışla gözlerimi. Dahası yok, fazlası az... Bazen terk edip gidebilmeli bu şehri kendi çaresizliğinde. Bazen inceldiği yerden kopmalı hayat. Neyse! Sen benden ötede, ben senden uzakta... Ne kadar çok 'vardık' oysa ne kadar çok kaybolurken bile... Karşımda yorgun bir adam var şimdi; özleyişlerini reddetmek uğruna yorgun düşmüş bir gemi... Bu gemi nereye gidiyor usta?.. İçim boş, gemiler boş. Bu gemi nereye gidiyor usta?"

Bir romanı bitirmiş gibiydi sustuğunda. Ben de sustum onunla. En iyi yaptığımdı susmak. Uzun bir sessizliğin sonrasında, "Susuşlarımızda sen benim susuzluğumu dindirecek yağmurunu bulamadığını sandın, ben, senin yağmurunu yağdıracak o bulutunu. Oysaki yağmur bulutta saklıydı, bulut da yağmurda. Susmasay-

dık bulacaktık" dedim. Neden geçmişin muhasebesini yapmaya başlamıştık bilmiyorum. Son sözleri iyice içime oturdu. "Bana bir kere susma hakkı verseydin, sana neler söylemeyecektim! Oysa sen hep payına susmaları aldın, bana ise hep sessizliğin ezeceği vakitlerle savaşmalar kaldı. Evet! Susmak birilerini hep konuşmaya mahkum etmekti. Ve en çok konuşan en fazla hata yapandı her zaman. En çok susanın hep haklı kaldığı gibi... Sessizlikten korkan birine sessizlik dayatmak (hem de bir lütuf, bir armağan gibi) işlenen en haklı suçtu. Sen tüm suskunlukları kimseye bırakmayacak kadar bencil, herkesi suskunluğuna özendirecek kadar cömerttin. Sana söylenenlerle, sana anlatılanlarla herkesin sırrını bildin ama kimseye bir şey söylemedin. Oysa izin verseydin sana söylemeyecek ne çok şeyim vardı. İnsanları sadece dinleyerek böyle çıplak, böyle savunmasız bırakmayı nerden öğrendin? Başkalarına ait bunca sırrı taşımak seni neden hiç yormadı? Sen en çok bana sustun; ben en çok sana konuştum. Sana benzemeye başladığımdaysa, bende içimi susarak döktüm. Yoksa içim dökülecekti. Susacak hiçbir şeyin kalmadığında ise içindeki sessiz diyaloglarla benden çekip gittin. Meğer susmak, insanın içiyle konuşmasıymış. Geç fark ettim!"

Evet haklıydı. Söyleyebilecek hiçbir şey bırakmadı bana. Bunları söylerken yüzünde en ufak bir kin taşımıyordu. Hep gülümseyerek konuşuyordu. Sözleri her ne kadar acı olsa da, yüzündeki ifade çok tatlıydı. Boynuma sarıldı ve "Bunlar geçmişte kaldı. Özür dilerim yeniden canlandır-

dığım için. Ama en az bu kadar konuşmaya hakkım vardı değil mi?" dedi. Başımı salladım ve o banktan kalkıp evimize doğru yola koyulduk.

Akşam yemeğinde yine hep birlikteydik. Murat akşamları kafeyi erken kapatıp, koşa koşa eve geliyordu. Hafta boyunca Araz'ın yaptığı o nefis yemeklerden yemiştik. Ev her zamankinden daha temiz görünüyordu. Eh, nede olsa bir kadın eli değmişti. Ev de ne kirli çamaşır birikiyordu, ne de ütüsüz gömlek... Sanki bir rüyadaydık, ikimizin mutluluğu Murat'a da sirayet etmişti. Hayatımıza renk getirmişti Araz. Benim rengime ise hayat.

Masada önümüzde duran nefis yemeklere bakarken, bir elin zeytinyağlı dolmaya doğru uzandığını görmemle, o ele bir şaplağın inmesi bir oluyor, Murat elini ovuştururken suçlu bir çocuk gibi Araz'a bakıyor ve söylediği her şeye başını "tabiki" anlamında sallayarak onay veriyordu. Bense onları sessizce izleyerek, bıyık altından Murat'a gülüyordum.

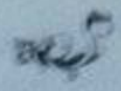
Araz, sevgili dostuma, yemeğe başlamadan önce bize verdiği bu nimetler için Allah'a dua etmemiz gerektiğini öğütlüyor, duasız sofranın bereketsiz olacağını, geldiği kasabadaki evde asla dua etmeden yemeğe başlamadıklarını anlatıyordu. Dua biter bitmez Murat ilk saldırıda kapmayı başaramadığı dolmaya doğru bir pike yapıp, usta bir manevrayla midesine indiriyordu. Evimizde hiç açılmayan televizyon, her gece açılır olmuş, hep birlikte film seyreder

duruma gelmiştik. Hüzünlü filmlerde üçümüz de birbirimizden gizlemeye çalışıyorduk göz yaşlarımızı. Ne kadar çaktırmamaya çalışsak da kızaran gözlerimiz ele veriyordu bizi. Hepimiz çok mutluyduk ve rüya bitmesin istiyorduk.

6

Sayılı günler çabuk geçmişti ve artık Araz'ın evine dönmesi gerekiyordu. Daha onu otogara bırakmak için evden çıkmadan, duvarları bir hüzün kaplamıştı bile. Sanki bu ev, onun hayat dolu sesinin çınladığı duvarlar, onu bir daha geri dönmemecesine uğurlar gibiydi. Ben kapıdaydım, elimde onun valizi; yirmi dokuz gün önce de böyle taşımıştım bu valizi. Murat, apartmanın kapısına kadar getirttiği taksinin camından kafasını uzatıp bizi çağırdı. "Haydi çocuklar, geç kalıyoruz." Eve son kez baktı Araz ve ağır adımlarla merdivenlerden inmeye başladı. Hiçbir şey konuşmadan taksiye bindik. Şoföre, "Biraz acele gidelim" derken, sessizliği ilk bozan yine Murat oldu.

Ayrılığın hüznünü yeniden yaşamaya başladığım halde, içimde yine de bir huzur vardı. Yıllar önce o sahil kasabasından ayrılırken bindiğim gemi geldi aklıma. Kulaklarımdan hiç gitmeyen o ses yine yankılandı. Bindiğimiz taksi bir viraja girdiğinde, kötü bir şeyler olacağını anlamıştım. Araba birden savruldu. Araz, bir çığlık atarak bana sarıldı. Taksi büyük bir gürültüyle taklalar atmaya başlamıştı.

Uzun ve derin bir karanlıktayım. Gözümü açtığımda etrafımda koşuşturan hemşireler ve doktorlar gördüğümü hatırlıyorum. Görüntü o kadar bulanık ki insanların yüzlerini seçemiyorum. Sesler duyulmuyor. Gözlerimi açık tutmaya gücüm yok. Tekrar bir karanlığın içine gömülüyorum. Hayaller görmeye başlıyorum.

Uzun ve loş bir koridorun ortasında yere diz çökmüş oturan bir kız var. Ona doğru yaklaşmaya başlıyorum. Elimde kocaman bir ekmek bıçağı var. Koridorda defalarca düşüp kalktıktan sonra kızın yanına geliyorum. Tam karşısında durup, "Kaldır kafanı" diyorum. Kız yavaşça başını kaldırıyor ve gözlerini gözlerime dikerek bana bakıyor. Yüzü hiçbir şeye benzemiyor. Karşısında diz çöküp, gözlerini elimdeki bıçakla oymaya başlıyorum. Hiç sesini çıkarmıyor. Ellerime akan kanı, bileklerimden dirseklerime doğru sızıyor. Sıcak kan içime işliyor. Uyurken altına kaçıranların, o sıcaklığı hissetmesi gibi bir duygu oluşuyor bende. İşimi hemen bitirip elimdeki bıçağı fırlatıp atıyorum. Her yanıma kan bulaşmış. Düşe kalka oradan uzaklaşıyorum. Kızın gözlerini cebime koyuyorum. Koridorda iyice ilerledikten sonra dönüp arkama bakıyorum. Kızın yanından uzaklaşamamışım. İleri doğru yaptığım her hamlede, koridor altımdan kayıyor, ben çok az ilerleyebiliyorum. Kız tam arkamda ağlıyor. Gözleri yok. Göz yuvalarından kan akıyor. Hıçkırıklarını duyuyorum. Hıçkırıkları sanki beynimi oyuyor. Sürünerek geri dönüyorum. Sestellerini kesmek ve o hıçkırıklara bir son vermek istiyo-

rum. Geri döndüğümde bıçağı fırlattığım yerde bulamıyorum. Orada bıçak yerine kırmızı bir et parçası duruyor. Et titriyor. Koridorun sonundan sesler gelmeye başlıyor "bip bip bip..." Sesi duyunca güçlükle gözlerimi aralıyorum. Yine hastanedeyim. Karşımda kalp atışlarımı gösterdiğini tahmin ettiğim bir cihaz duruyor. Ekranda çıkardığı sesle senkronize bir şekilde, bir aşağı, bir yukarı inip çıkan bir ışık. Uykumda duyduğum bu "bip" sesi o cihazdan geliyor. Hiçbir yerimi kıpırdatamıyorum. Boynumu hiçbir tarafa döndüremiyorum. Görüş alanıma giren birileri "Yaşıyor" diyor. Hıçkırıklar duyuyorum. Birilerinin avaz avaz haykırdığını işitiyorum. Araya başka sesler de karışıyor.

Tekrar karanlığın içine dalıyorum. Boş bir odadayım şimdi. Duvarlarda, tavanda ve yerde örümcekler var. Hepsi odanın, arka tarafımda kalan kısmına doğru gidiyor. Geriye dönüp baktığımda duvarda asılı duran, pencere büyüklüğünde bordo bir kadife görüyorum. O tarafa doğru yürümeye başlıyorum ve cebimden bir çift göz çıkarıyorum. Bordo kadifenin kenarında iki tane çengelli iğne var. Onların yardımıyla gözleri yan yana gelecek biçimde çengelli iğne ile kadifeye tutturuyorum. Gözlerin, bana bakarken, giderek matlaştığını görüyorum. Üstlerine tükürüp, onları yeniden ıslatıyorum. Şimdi daha iyi parlıyorlar.

Birden o gözlerin Araz'ın gözleri olduğunu fark ediyorum. Geriye doğru bir iki adım atarak irkiliyorum. Gözler bordo kadifenin üzerinden bana doğru bakarken, kıpırdamaya başlıyor. Korkarak kendimi odanın dışına atıyorum.

Düştüğüm yer bir sokak arası oluyor. Gece olmuş. Koşmaya başlıyorum. İlerde bir apartmanın yangın merdiveni görünüyor. Hemen merdivenin altına gidiyorum. Siyah renkte bir su birikintisi var orada. Yüzümü o suyun içine sokuyorum. Su beni içine çekiyor. Tüm vücudum suyun içinde. Baş aşağı derinliklere doğru dalıyorum. Suyun içindeyim ama aynı zamanda nefes de alabiliyorum. Bu derinliğin sonu gelmeyecekmiş gibi geliyor bana. Karanlık, simsiyah bir suyun içinde yüzüyorum. Yüzüme görmediğim bir şeyler sürünüyor. Bir şey yüzümü yalayarak geçiyor. Hemen yukarı doğru çıkmaya başlıyorum.

Suyun yüzüne çıktığımda, bir açık denizde buluyorum kendimi. Ve tam karşımda yüksek falezler görüyorum. Oraya doğru yüzmeye devam ediyorum. Çocukluğumun sahil kasabasına benziyor burası. Sol tarafa doğru baktığımdaysa, altında başak tarlaları uzanan bir tepeyle karşılaşıyorum. Tepenin tam ucunda da kendini aşağıya atmak üzere olan bir kız. Hızla o tarafa doğru yüzmeye başlıyorum. Denizin içinde beni ayaklarımdan tutup aşağı doğru çekmek isteyen bir sürü el var. Ayaklarımla onları itip yüzmeye çalışıyorum. Kıyıya çok az kaldı.

Şimdi tekrar hastanedeyim. Gözlerim yeniden aralanıyor. "İkisini de acil ameliyata almamız gerekiyor" diyor bir doktor. Etrafımda kimse yok. Yanımda yatan iki kişiyi yataklarından sedyeye alıp götürüyorlar. Hiç kimse benimle ilgilenmiyor. Hemşireler ve doktorlar, ikisinin arkasından kaybolup gidiyorlar. Karşımdaki monitörde düz bir çizgi var şimdi. Aramızda onca kapı ve duvar olmasına rağmen,

kalplerine defalarca elektro şok yapıldığını görebiliyorum. Çok yorgunum. Yine uykuya dalıyorum.

Kıyıya ulaştım şimdi. Kumların üzerine kendimi sırt üstü atıp, derin derin nefes alıyorum. Kulağımın içinde kıpırdayan bir şey var. Parmağımı kulağıma sokup, o şeyi çıkarmaya çalışıyorum. Ucundan tutup çekmeye başladığımda, bunun bir solucan olduğunu fark ediyorum. Hızla onu kulağımın içinden dışarıya doğru çekmeye başlıyorum. Uzadıkça uzuyor. Bir türlü sonu gelmek bilmeyen bu solucanın içime nasıl sığdığını düşünüyorum, dört-beş metre uzunluğundaki bu solucan sonunda bitiyor. Kulağımdan boynuma doğru sıcak bir sıvının aktığını hissediyorum. Ayağa kalkıp, başak tarlalarına doğru koşmaya başlıyorum. Tepeye ulaşmalıyım...

Üçümüzün beraber çektirdiği fotoğraf masanın üzerinde duruyor. Hayatın dondurulmuş mutlu bir ânı. Gözlerimizin içine oturmuş olan pırıltı, yüreğimizdeki sevinci nasıl da hissettiriyor. Arka fonda bir deniz manzarası var. Alıp götürüyor insanı. İyot kokusunu duyar gibi oluyorum. Sevdiğim iki insan artık hayatımda yok. Kötü bir kasırga geldi ve aldı onları benden. İçimdeki boşluğa her saniye düşüyor olmak ne acı. Daha da acı olan, o uçurumdan düşmenin de, düşmemenin de hiçbir anlam taşımıyor olması. Ve biliyorum ki o boşluğu hiçbir şey dolduramayacak. Kocaman, boş bir meydan var içimde. Her gece başıma yıkılan...

Yağmur koca koca damlalarla camı dövüyor. Başka ses yok evde. Fakat duvara kulağımı dayasam, sanki daha önceden konuştuğumuz her şeyi bir daha duyacakmışım gibi geliyor. Her bir ayrıntının içinde binlerce ses gizli. Araz'ımın ve Murat'ın yukarılardan bir yerlerden bana baktıklarını hissediyorum. Onların yanında olmak için neler vermezdim. Ama şimdilik buna cesaretim yok.

Her gün mezarlarına gidiyorum. Yan yana dizilmiş bir sürü mezar taşının arkasında saatlerce ayakta durup, hiç kıpırdamadan mezarlarına bakıyorum. O mezarların ön tarafına geçip taşlarının üzerinde yazan isimlerine hiç bakmadım. Bakmak istemedim. Hayatımı anlamlı kılan insanların isimlerini, soğuk bir mezar taşından okumaya dayanamayacağımı biliyorum. O yüzden onların mezarlarına hep arkadan bakıyorum. Sonra yine bu soğuk eve gelip, hiç konuşmadan, hiçbir şey yapmadan, yazmadan, yemeden, uyumadan, sadece gözlerimi pencereden dışarı yatırıp uzaklara bakıyorum.

Sanki bir gün köşe başından çıkıp, gülerek gelecek ve "Sana pis bir şaka yaptık" diyeceklermiş gibi geliyor. Öyle olması için kendi hayatımı bile verebilirdim onlara...

Birlikte yaşadığımız her şey gözümün önünde. Bu filmi hep başa sarıp yeniden izliyorum. Bıkmadan, yorulmadan, usanmadan. İçimi acıtan bir şeyleri, içimde çoğaltıyorum her seferinde. Acılarımı yeniden yaşayarak, onları hafifletmeye çabalıyorum.

Geceleri geçmek bilmiyor. Kaç gündür uyumadığımı bil-

miyorum. Aynalardan kaçıyorum. Yüzümü görmek dahi istemiyorum. Aslında hiçbir şey görmek istemiyorum. Akşam karanlığı çökünce şehre, kimsenin olmadığı istasyonlara, iskelelere gidiyorum. Hiç gelmeyecek bir treni, hiç gelmeyecek bir gemiyi bekliyorum sabaha kadar. Kalabalık caddelerden kaçıyorum. Ara sokaklarda yürüyorum, duruyorum, kaldırımlarına oturuyorum. Kimse beni fark etmiyor. İzbe sokakları çok seviyorum. Kendimi iyice bıraktım.

Şimdi kapalı olan kafemizin önündeyim. Camları bana ne kadar da soğuk geliyor. Bir daha o kapıyı hiç açmayacak Murat... İçerideki onca hatıra kaybolup gidecek sessizlikte. Sonra birileri gelip şeklini değiştirecek her şeyin. Yeni eşyalar, yeni insanlar alacak bizden kalan her şeyi. Kimse bizi bilmeyecek. "Eskiden burası kafeymiş" diyecekler. Hepsi bu.

Bu gece İstanbul'da hiç dinmeyen, kulaklarımdan uğultusu hiç gitmeyen bir rüzgâr var. Gecenin karanlığında ilerliyorum. Ayaklarım beni mezarlığa götürüyor. Sabaha karşı mezarlığa varıyorum. Soğuk mezar taşlarının arasından sessizce yürüyorum. Yürürken tek düşündüğüm şey artık onların mezar taşındaki isimlerine bakmak oluyor. Yattıkları yere ulaştığımda, bir an durup cesaretimi topluyorum, ilk defa ön tarafa geçiyorum. İçimdeki sıkıntı giderek çoğalıyor.

Şimdi onların isimleri tam karşımda. Gün ışımaya baş-

lıyor. Başımı hafifçe sola doğru çevirdiğimde ise onların hemen yanı başındaki mezar taşında kendi ismimi okuyorum. Rüzgâr duruyor. Her şey "başka" bir şeymiş anlıyorum.

Başımı gökyüzüne doğru kaldırdığımda, bulutların arasına saklanmış olan siluetlerini görüyorum. Bana gülümsüyorlar. Onlara doğru yükseliyorum.

Aşka, Rüzgâra, Ayrılığa, Zamana...

Eyvallah

"..."